

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η Λαβή που τσακίζει!

75

Μαδημένο
κοτόπουλο

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, ο κωμικός νάνος σύντροφος των 'Υπερανθρώπων, είναι έξω φρενών. Πηγαينوέρχεται χειρονομώντας μέσα στην κουζίνα, ενώ η 'Ελχίνα, η πράσινη και άσχημη πρώην Βασίλισσα των Μερουίν, μαδάει ένα κοτόπουλο.

— Δεν είναι κατάστασι αυτή!, γρυλλίζει ο Κοντοστούπης. Δεν άντέχω άλλο πιά! Κάθε φορά που άναφέρω τὸ ὄνομα τῆς Ρεγκίνας χύνεσαι νὰ μὸυ βγάλῃς τὰ μάτια ἀπὸ τῆ ζῆλεια!

— Χά, χά, χά!, κάνει ἡ 'Ελχίνα ζαρώνοντας περιφρο-

μητικὰ τὸ πρόσωπό τῆς καὶ κάνοντάς το νὰ μοιάζῃ μὲ τσαλακωμένη πιπεριά. 'Εγὼ ζηλεύω τῆ Ρεγκίνα; Τί νὰ τῆς ζηλέμω, παρακαλῶ; Εἶναι μιὰ ἀντρογυναίκα, ποὺ τῆς ἀρέσει νὰ παίξῃ μπουτιές μὲ τοὺς ἄντρες! Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! Νὰ μὸυ πῆς ὅτι ζηλεύω τῆ Ρεγκίνα! Χαρὰ στὸ μούτρο!

— 'Ε; κάνει ὁ Κοντοστούπης σταματώντας τὸ πᾶει κι' ἔλα. 'Όρες εἶναι νὰ μὰς πῆς ὅτι εἶσαι πιὸ ὀμορφῆ ἀπὸ τῆ Ρεγκίνα!

— Καὶ βέβαια εἶμαι πιὸ ὀμορφῆ!, γρυλλίζει ἡ 'Ελχίνα σταματώντας τὸ μάδημα τοῦ κοτόπουλου.

'Ο νάνος ξεσπάει σὲ ἀκράτητα γέλια:

— Χά, χά, χά, χά!, 'Η...

παλιόχίνα πιο όμορφη από τη Ρεγκίνα! 'Η... βατραχίνα πιο όμορφη από την καρδερίνα! 'Η... πιθηκίνα πιο όμορφη από....

Οι υπόλοιπες λέξεις πνιγούνται στο λαρύγγι του, γιατί κάτι ζεστό και μαλακό τον χτυπάει στο κεφάλι! Είναι το μαδημένο κοτόπουλο!

'Η 'Ελχίνα το κρατάει από τα πόδια και χτυπάει μ' αυτό αλύπητα τόν Κοντοστόου πη αφήνοντας υπόκωφα γρυλλίσματα μανίας.

— "Άγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ο νάνος πανικόβλητος. Το κοτόπουλο με χτυπάει με την 'Ελχίνα! "Όχι, όχι! 'Η 'Ελχίνα με χτυπάει με το κοτόπουλο! "Όχι, καρδούλα μου! Μ' έφαγες μπαμπέσικα κοτόπουλο, αντί να σε φάω εγώ!

Ξαφνικά, η 'Ελχίνα παύει να τον χτυπάει κι' ο νάνος παύει να ξεφωνίζει. Ένα κουδούνισμα άνηχαι μέσα στο σπίτι. Είναι το κουδούνι του συναγερμού, που καλεί τους 'Υπεράνθρωπους να συγκεντρωθούν στο σαλόνι.

Λίγες στιγμές αργότερα είναι όλοι τους συγκεντρωμένοι εκεί: 'Ο 'Υπεράνθρωπος, ο 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο, ή 'Αστραπή, ο Κεραυνός, και ο 'Υπερέλληνας. Είναι επίσης εκεί η "Ελσα και η άοραβων:ιστ:κ:ά του Κεραυνού Λάουρα. 'Η 'Ελχίνα στέκεται κοντά στην πόρτα με το μαδημένο κοτόπουλο στο χέρι.

— Μου τηλεφώνησε ο Πρόεδρος της 'Αμερικής, λέει ο

'Υπεράνθρωπος. Τηλεγράφησαν από το άστεροσκοπείο των 'Ιμαλαίων, που διαθέτει ένα καταπληκτικά δυνατό τηλεσκόπιο: ότι είδαν μεγάλα πλανητόπλοια να άπογειώνονται από τον πλανήτη Ποσειδώνα! Τα πλανητόπλοια αυτά δέν κατευθύνθηκαν προς τη Γη, αλλά βγήκαν από το ήλιακό μας σύστημα και κατευθύνονται τώρα προς ένα μικρό άστερισμό, που λέγεται 'Αριάδνη. Τί να πηγαίνουν να κάνουν εκεί άρα γε; Τί νέα σχέδια έχει πάλι η Ρεγκίνα ή Βασίλισσα των Δέκα; (*)

— Αυτό άκριβώς σκεπτόμουν κι' εγώ, λέει ο Κεραυνός. Τί πηγαίνουν να κάνουν εκεί, στην άκρη του κόσμου, σε μακρυνά και ίσως άκατοίκητα άστέρια;

— "Ίσως άποφάσισαν να φύγουν για πάντα, από τον πλανήτη Ποσειδώνα, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. "Ίσως όμως και να προετοιμάζουν κάποια επίθεση εναντίον της Γης και είναι αυτό ένα κόλπο για να μάς κάνουν να νομίσουμε ότι έφυγαν για να ξενοάσουμε! Είμαι της γνώμης να...

"Ένα κουδούνισμα τον διακόπτει. Είναι το τηλέφωνο. 'Ο 'Υπεράνθρωπος σηκώνει το άκουστικό, ανταλλάσσει μερικές φράσεις και το άκουμπάει πάλι.

— "Ήταν πάλι ο Πρόεδρος της 'Αμερικής, λέει. Το άστεροσκοπείο των 'Ιμαλαίων

(*) Διάβασε τα δύο προηγούμενα τεύχη του «'Υπεράνθρωπος».

ἀνέφερε ὅτι μὲ ἓνα νέο πανί-
σχυρὸ τηλεσκόπιο, πού λει-
τουρεῖ μὲ ραντάρ καὶ κοσμι-
κὲς ἀκτίνες, οἱ ἐπιστήμονες
τοῦ εἶδαν τὰ πλανητόπλοια
τῆς Ρεγκίνας νὰ χάνωνται μέ-
σα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἄ-
στρου Ὀχάσαρ, στὸν ἀστερι-
σμὸ τῆς Ἀριάδνης! Σύμφωνα
νὰ μὲ τοὺς ἴδιους ἐπιστήμο-
νες, τὸ Ὀχάσαρ εἶναι ἓνα ἄ-
στρο κατοικήσιμο ἀπὸ τοὺς
κἀθρώπους! Ἡ ἀτμόσφαιρά
του μοιάζει μὲ τὴν ἀτμόσφαι-
ρα τῆς Γῆς. Δὲν ἔξρουν πε-
ρισσότερες λεπτομέρειες, γιὰ
τὶ τὸ ἄστρο αὐτὸ καλύπτεται
ἀπὸ σύννεφα καὶ κανένας δὲν
ἔχει πάει ἀκρίβια ἐκεῖ...

— Νομίζω, λέει ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο, ὅτι πρέπει νὰ φύ-
γουμε ἀμέσως γιὰ τὸ Ὀχά-
σαρ! Πρέπει νὰ μάθουμε τὰ
σχέδια τῆς Ρεγκίνας καὶ νὰ
προλάβουμε καμμιά νέα ἐγ-
κληματικὴ ἐπίθεσί τῆς ἐναν-
τίον τῆς Γῆς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει
τὸ κεφάλι του, μὲ τὰ φρύδα
ζαρωμένα.

— Ναί!, λέει. Αὐτὸ πρέπει
νὰ κάνουμε! Δὲ θὰ ἡσυχάσου-
με ποτὲ ἂν δὲν ἐξοντώσουμε
τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα!
Εἶναι ἔτοιμο τὸ ἀστρόπλοιο
σου, Ἐλληνα;

— Εἶνα ἔτοιμο, Ὑπεράν-
θρωπε!, ἀπαντᾷ ὁ Ἐ λ
Γ κ ρ έ κ ο μὲ κάποια περη-
φάνεια στὴ φωνή. Τὸ ἀστρό-
πλοιο μπορεῖ νὰ ἀναπτύξη
ταχύτητα τόσο μεγάλη ὥστε
σὲ λίγα λεπτὰ νὰ βρισκεται
στὸ ἄστρο Ὀχάσαρ! Λει-
τουρεῖ μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια

καὶ κοσμικὲς ἀκτίνες καὶ ξε-
περνάει σὲ ταχύτητα τὸ φῶς
καὶ τὸν ἠλεκτροσμὸ!

Στὸ ἄστρο
Ὀχάσαρ

ΛΙΓΕΣ στιγμὲς ἀργότερα
οἱ πέντε Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ
Κοντοστούπης εἶναι καθ' ἑαυ-
τοὺς μέσα σ' ἓνα ἀστρόπλοιο,
πού εἶναι προσγεωμενὸ στὸ
βάθος τοῦ κήπου. Ἐχεῖ σχῆμα
πούρου καὶ τὸ μπροστινὸ μέ-
ρος του εἶναι διαφανές, φτια-
γμένο ἀπὸ μιὰ ἀθραυστὴ πλα-
στικὴ οὐσία, πὺ μοιάζει μὲ
γυαλί.

Ἡ Ἐλσα, ἡ Λάουρα καὶ ἡ
Ἐλχίνα στέκονται λίγο πρὶ
πέρα, κυττάζοντας μὲ θλίψι
τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα
πού φεύγουν γιὰ νέες περιπέ-
τειες καὶ νέους κινδύνους. Ἡ
Ἐλχίνα κλαίει σιγανὰ, κρα-
τῶντας πάντα ἀφηρημένη τό...
μαθημένο κοτόπουλο!

— Ὁραεῖ μου Κοντοστού-
πη!, μουρμουρίζει. Συγχώ-
ρεσέ με! Σοῦ φέρθηκα ἄσχη-
μα!

Καθὼς τὸ ἀστρόπλοιο ἀ-
πογειώνεται σιγά - σιγά, ὁ
Κοντοστούπης φωνάζει:

— Γεῖά σου... χίνα! Πη-
γαίνω νὰ δρῶ τὴν ὁμορφὴ
Ρεγκίνα!

Τὸ ἄσχημο, πράσινο πρό-
σωπο τῆς Ἐλχίνας παραμορ-
φώνεται κωμικὰ ἀπὸ λύσσα
καὶ ζήλεια. Ἡ πρῶν βασί-
λισσα τῶν Μερῶν σηκώνει!
τὸ μαθημένο κοτόπουλο καὶ

τὸ ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ νάνου!

Μὰ τὸ ἀστρόπλοιο, ἀναπτύσσοντας ξαφνικὰ μιὰ ἀπίστευτη ταχύτητα, ἔχει χαθῆ κιάλας μέσα στὸν οὐρανὸ! Τὸ κοτόπουλο κάνει μερικές στροφές στὸν ἀέρα καὶ ξαναπέφτει πάνω στό... κεφάλι τῆς Ἑλχίνας!

...Μιστὴ ὦρα ἀργότερα, τὸ ἀστρόπλοιο, ταξιδεύοντας με ἀσύλληπτη γρηγοράδα ἀνάμεσα στὰ οὐράνια σώματα, φτάνει κοντὰ στὸ ἄστρο Ὁχάσαρ.

Ἐκεῖ, ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο έ-

Ἡ Ἑλχίνα ἀρχίζει νὰ χτυπάει τὸ νάνο μὲ τὸ μαθημένο κοτόπουλο!

λαττώνει τὴν ταχύτητα καὶ τὸ ἀερόπλοιο χαμηλώνει ἀπαλά καὶ χώνεται μέσα στὴ συννεφιασμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ ἄστρου.

Στὴν ἀρχή, οἱ ἥρωές μας δὲ διακρίνουν τίποτα μέσα στὰ σύννεφα. Ἐπειτα, περνοῦν ἀπὸ τὸ στρώμα τῶν σύννεφων καὶ βλέπουν κάτω τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἄστρου.

Ὁ ἀέρας εἶναι γκριζός, γιατί κανένας ἥλιος δὲν ριχνεῖ τὸ φῶς του ἐκεῖ κάτω. Πυκνὰ δέντρα φυτρῶνουν στὸ ἔδαφος, παράξενα συστραμμένα δέντρα, πού μοιάζουν σὰν νὰ τὰ ἄρπαξε τὸ χέρι ἐνὸς γίγαντα καὶ νὰ δοκίμασε νὰ τὰ ξεριζώσῃ χωρὶς νὰ τὸ καταφέρῃ!

Πουθενά, πρὸς ὅποια κατεύθυνσι κι' ἂν κυττάξῃ κανεὶς, δὲν ὑπάρχουν σπίτια καὶ πόλεις ἢ καλλιεργημένοι ἀγροί. Καὶ πουθενὰ δὲν διακρίνονται τὰ μεγάλα ἀεροπλάνα τῆς Ρεγκίνας.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἤρθαν νὰ κάνουν σ' ἐνα τέτοιο ἄστρο!, μурμουρίζει ὁ Ἑπερανθρωπος. Ἐἴσαι βέβαιος ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἄστρο Ὁχάσαρ, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ;

— Βεβαιότατος!, ἀπαντáει ὁ Ἑλληνας. Ἄς προσγειωθῶμε ὁμῶς. Θὰ φάξουμε καὶ θὰ ἀνακαλύψουμε τὰ ἴχνη τους.

Τὸ ἀστρόπλοιο χαμηλώνει περισσότερο καὶ ἀκουμπάει ἀπαλά μέσα σ' ἐνα ξέφωτο, ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Τέρμασα!, φωνάζει ὁ

Κοντοστούπης. Οί επιβάτες παρακαλούνται νά ἐξέλθουν!

Τρέχει στήν πόρτα, τήν ἀνοίγει καί πηδάει πρῶτος ἔξω. Καί... δοκιμάζει πρῶτος μιὰ πολύ δυσάρεστη ἐκπληξι. Καθῶς πηδάει, γυρίζει τὸ κορμί του πρὸς τὰ πάνω γιὰ νά πετάξῃ καί νοιώθει τὸ σῶμα του νά ταλαντεύεται!

Τὸ πέταμά του δὲν εἶναι σταθερό! Μιὰ πάει νά πέσῃ πρὸς τὰ ἐδῶ, μιὰ πάει νά πέσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ, οὐρλιάζοντας:

— ὦχ! Πέφτω! Παναγίστα μου! Χάλασε ἡ συσκευή μου! (*)

Καί προσγειώνεται μὲ ὑπόκωφο γδούπο, μὲ τὰ... μαλακά μέρη τοῦ σώματός του!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ξεκαρδίζονται στὰ γέλια.

— Τί ἔπαθες θείε Κοντοστούπη; ρωτάει ὁ Ὑπερέλληνας γελώντας. Βαθὰ;

Καί ἀπογειώνεται γιὰ νά πάῃ κοντά του. Μὰ καί τοῦ Ἑλληνόπουλου τὸ πέταγμα εἶναι ἀσταθές! Τὸ Παιδί-Θαύμα ταλαντεύεται στὸν ἀέρα, σὺν λαβωμένο πουλί, διαγράφει ἓνα ἀνώμαλο ἡμικύκλιο καί προσγειώνεται βαρεῖα δίπλα στὸν Κοντοστούπη!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καί μὲ τοὺς ὑπόλοιπους Ὑπεράνθρωπους. Μὲ δυσκολία μποροῦν νά ἀπογειωθοῦν καί μὲ ἀκόμα πιὸ μεγάλη δυσκολία νά κρατηθοῦν στὸν ἀέρα!

(*) Ὁ νάνος πετάει μὲ μιὰ πτητική συσκευή πού ἔχει στήν πλάτη του.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι σπάζουν τὰ φυτὰ μὲ τὶς γροθιές τους, ἀλλὰ χωρὶς νά κατορθώνουν νά ἐλευθερωθοῦν!

Ἡ ἔλιξι τῆς θαρρύτητος

ΤΙ ΝΑ συμβαίνει ἄραγε; ἀναρωτιέται ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Γιατί δὲν μποροῦν νά πετάξουν κανονικά; Τί εἶναι αὐτὸ πού κάνει τὸ πέταμά τους βαρὺ καί δύσκολο;

Καί τότε μιὰ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό του. Σκύβει χάμω, παίρνει μιὰ πέτρα καί τὴν πετάει ψηλά. Ἡ πέτρα ξαναπέφτει μὲ τόση δύναμι ὥστε ἀνοίγει ἓνα μικρὸ λάκ-

κο στο μαλακό έδαφος!

— Αυτό είναι!, φωνάζει.

‘Η Έλξι τής βαρύτητας έδω είναι τόσο μεγάλη ώστε δεν μπορούμε να πετάξουμε κανονικά! Φοβούμαι μήπως πέσαμε σε καμιά παγίδα τής Ρεγκίνας, ‘Υπεράνθρωπε. ‘Ας προχωρήσουμε!

Προχωρούν προς τὸ έσωτερικό τῶν δαισῶν, πού σκεπάζουν τὸ ἄστρο ‘Οχάσαρ. Τὸ βάδισμά τους είναι πολὺ δύσκολο. Γιὰ νὰ σηκώσουν τὰ πόδια τους πού τραβάει μὲ δύναμη πρὸς τὰ κάτω ἡ Έλξι τής βαρύτητας, καταβάλουν μεγάλες προσπάθειες!

— Δέ μου ἀρέσει καθόλου ἡ δουλειά αὐτή!, μурμουρίζει γκρυάρικα ὁ Κοντοστουπης σκουπίζοντας τὸ ιδρωμένο μέτωπό του. Είναι σάν νὰ περπατῶ πάνω σὲ πηχτὸ ζυμάρι! ‘‘Οχ, ἡ καρδούλα μου! Φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, παλιο-Ρεγκίνα, πού μᾶς έφερες σ’ αὐτὸ τὸ καταραμένο ἄστρο! Καλὰ καθάμουνα ἐγὼ στὸ σπιτάκι μου! Ξάπλα στὴν πολυθρονίτσα μου, νὰ πίνω τὰ δροσιστικά ποτὰ πού ξέρει νὰ φτιάχνῃ ἡ καημένη ἡ ‘Ελχίνα! ‘‘Αχ, πούσαι ωραία μου ‘Ελχίνα! Πούσαι νὰ δῆς τὸν ωραῖο Κοντοστουπῆ σου τί τραβάει! ‘‘Αν πιάσω καμμιὰ μέρα στὰ χέρια μου τὴ Ρεγκίνα, θά... ‘‘Αγιοί Πάντες! Στὰ ὄπλα, ‘Υπεράνθρωποι!

Κυττάζουν ὅλοι πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει ὁ νάνος καὶ βλέπουν ἔντεκα πράσινες ἰ-

πτάμενες μορφές νὰ πλησιάζουν γοργά!

Εἶναι ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα ‘Υπεράνθρωποι τοῦ Κακού!

Πετοῦν ἄνετα, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν Έλξι τής βαρύτητας!

«‘Ισως, σκέπτεται ὁ ‘ΕΛ Γ κ ρ έ κ ο, ἔχουν ξαναέρθει ἐδῶ καὶ ἔχουν γυμναστῆ στὸ πέταμα μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἄστρου ‘Οχάσαρ!».

Κάνει νὰ ἀπογειωθῆ. Τὸ κορμί του ὁμως πετάει βαρεῖα καὶ ξαναπέφτει.

‘Η κατάσταση τῶν ‘Υπεράνθρωπων είναι κρίσιμη. Δὲν είναι σὲ θέσι νὰ ἀμυνθῶν καὶ νὰ συναψουν ἀερομαχίες καὶ τὰ μειονεκτήματά τους θὰ εἶναι μεγάλα ὅταν οἱ ἀντίπαλοί τους δὲν είναι μόνο πολὺ περισσότεροι, ἀλλὰ καὶ πετοῦν ἄνετα!

—Τὰ φαναράκια σας!, φωνάζει ἐνῶ οἱ ‘Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ πλησιάζουν γοργά. ‘Ετοιμάστε τὰ φαναράκια σας ὅλοι! (*) Δὲν ἔχουμε ἄλλο μέσο νὰ ἀμυνθῶμε! Οἱ κινήσεις μας είναι τόσο νωθρὲς ὥστε δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντισταθῶμε μὲ τὶς γροθιές μας! Σχηματίστε ἕναν κύκλο καὶ ἀνάψτε τὰ φαναράκια σας! Δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ μᾶς πλησιάζουν, ὅσο νὰ συνηθίσουμε στὴν τρομερὴ αὐτὴ βαρύτητα καὶ ἀρχίσουμε νὰ πετᾶμε πά-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Οἱ ‘Υπεράνθρωποι κινδυνεύουν».

λι ὅπως πρὶν! Ἐγὼ θὰ τοὺς χτυπῶ μὲ τὸ πιστόλι μου, στὸ ὁποῖο ἔχω προσθέσει μιὰ νέα σκανδάλη, πού ἐκτοξεύει τὸ κόκκινο ἐκεῖνο φῶς, τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν οἱ Ὑπεράνθρωποι: τοῦ Κακοῦ!

Οἱ ἥρωές μας ἐτοιμάζονται καὶ περιμένουν τὴν ἐπίθεσι μὲ τὰ δόντια σφιγμένα. Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ζαρωμένος στὸ κέντρο τοῦ κύκλου πού σχηματίζουν οἱ ἄλλοι καὶ τρέμει σὰν τὸ ψάρι!

Δοκιμάζει νὰ φύγη πετώντας, ἀνασηκώνεται λίγο στὸν ἀέρα, μὰ ξαναπέφτει βαθεῖα στὸ ἔδαφος!

— ὦχ!, κάνει. Εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος! Πῶς χαμένος σὰν τό... γερο-Μασούρα. Πάνε τὰ νιάτα μου καὶ ἡ ὁμορφιά μου! ὦχ!

Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ πλησιάζουν ὀλοταχῶς. Φτάνουν πάνω ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας, ἀλλὰ δὲν ἐπιτίθενται!

Πετοῦν ἀπλῶς σὲ μεγάλο ὕψος γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸ ἀλλόκοτο κόκκινο φῶς τῶν φαναριῶν καὶ κάνουν κάτι παράξενο. Χώνουν τὰ χέρια τους στὶς τσέπες τους καὶ σκορποῦν κάτω χουφτες ἀπὸ κάτι μικροσκοπικοὺς σπόρους!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, παραξενεμένος ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν Ὑπεράνθρωπων τοῦ Κακοῦ, στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μένος τους καὶ πιέζει μιὰ-μιὰ ὅλες τὶς σκανδάλες. Τρομερὲς δυνάμεις ἐ-

κτοξεύονται πρὸς τὰ πάνω μαζὶ μὲ τὸν κόκκινο μυστηριῶδες φῶς καὶ χτυποῦν τοὺς ἐχθρούς τοῦ κόσμου, σπρώχνοντάς τους μακριά.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ ἀπομακρύνονται.

Καθὼς φεύγουν, τὸ γέλιο τῆς Ρεγκίνας ἀντηχεῖ σατανικά:

— Χά, χά, χά! Μὴ χάνης τὸν κόπο σου, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Εἶστε καταδικασμένοι! Ἄκους; Κ α τ α δ ι κ α σ μ έ ν ο ι! Καταδικασμένοι νὰ πεθάνετε, Ὑπεράνθρωποι!

Τὰ φυτὰ
τοῦ θανάτου!

Οἱ μικροσκοπικοὶ σπόροι πέφτουν στὸ ἔδαφος γύρω ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρωπους.

Ὁ Κοντοστούπης, πού ἔχει ξαναβρῆ τὸ θάρος του τώρα πού ἔφυγαν ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα, ἀρχίζει τίς... φοβέρες!

— Φεύγετε, ἔ; Θρασύδειλο:! Ἦσθατε γιὰ νὰ χτυπήσετε τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Μόλις ὅμως εἶδατε πῶς ἤμουν κι ἐγὼ μαζὶ τους, φοβήθήκατε καί... ὅποιος πρόλαβε τὸν Κύριε εἶπε! Τί νὰ σὰς κάνω, μωρέ, πού δὲν μπορῶ νὰ πετάξω κανονικά σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο ἔστος! Διαφορετικά, θὰ σὰς ἔδινα νὰ καταλάβετε!

Κυττάζει τοὺς μικροσκοπικοὺς σπόρους, πού πέφτουν χάμω, καὶ μουρμουρίζει:

— Για καναρίνια μās περάσανε και μās έρριξαν καναβούρι; Δέν είμαστε καλά, μου φαίνεται, κυρία Ρεγκίνα! Θά με κάνης νά... Παναγίτσα μου! Τί είναι τούτο πάλι;

Κάτι αλλόκοτο και καταπληκτικό συμβαίνει. Οί σπόροι φυτρώνουν με άπιστευτη ταχύτητα! Μέσα από τόν έδαφος, σέ μιά έκτασι πού έχει πλάτος πολλά χιλιόμετρα, ξεφυτρώνουν κλαδιά! Χοντρά πλαδιά άναρρηχητικών φυτών, πού σαλεύουν σαν ζωντανά στον άέρα και τυλίγουν

τούς 'Υπεράνθρώπους σαν βόες και σαν πύθωνες!

Τούς τυλίγουν και τούς σφίγγουν με δύναμι, άκινήτωντας τά μέλη τους πάνω στα κορμιά τους και κόβοντας τήν άνάσα τους!

Οί 'Υπεράνθρωποι, κατάπληκτοι και σαστισμένοι, δοκιμάζουν νά πετάξουν, μά τά κορμιά τους είναι βαρεία και δέν τó κατορθώνουν. Δοκιμάζουν νά απαλλαγούν από τά παράδοξα κλαδιά, συντρίβοντας τα, μά δέν καταφέρνουν πάλι τίποτα. Σέ κάθε κλαδί πού σπάζουν, δυό νέα ξεφυτρώνουν από τόν έδαφος!

Ένα παγερό ρίγος διατρέχει τή ραχοκοκαλιά τους. Καταλαβαίνουν ότι έπεσαν σέ μιά καινούργια παγίδα τής Ρεγκίνας, πιό τρομερή και πιό σατανική από κάθε προηγούμενη! Έπίτηδες είχε ξεκινήσει από τόν Ποσειδώνα και είχε έρθει στό μακρυνό αυτό άστρο με τήν άκατανίκητη έλξι βαρύτητας. Ήξερε ότι οί 'Υπεράνθρωποι θά τήν ακολουθούσαν και, μην μπορώντας νά πετάξουν ελεύθερα, θά αίχμαλωτίζονταν από τά δαβολικά άναρρηχητικά φυτά τής!

Ή Ρεγκίνα και οί Δέκα 'Υπεράνθρωποι τού Κακού διακρίνονται πάλι στον όρίζοντα. Πετούν όλοταχώς πρós τόν μέρος τους και σταματούν στον άέρα πάνω από τά κεφάλια τους.

— Λοιπόν; ρωτάει κοροϊδευτικά ή Βασίλισσα τών Δέκα. Πώς σάς φαίνεται ή νέα

Ο 'Ελ Γκρέκο χτυπάει τούς 'Εχθρούς τού Κόσμου με τόν τρομερό πιστόλι του.

σας ζωή, 'Υπεράνθρωποι; Τὰ καημενάκια μου! Γιατί αφήσατε νὰ σὰς τυλίξουν ἔτσι τὰ φυτὰ; Χά, χά, χά! Θὰ μείνετε ἔτσι αἰχμάλωτοι τῶν φυτῶν μου, ὥσπου νὰ πεθάνετε! Μὴν ἀνησυχῆτε ὁμως! Δὲ θὰ σὰς ἀφήσω νὰ πεθάνετε ἀπὸ πείνα καὶ δίψα. Εἶμαι ...φιλεύσπλαχνη ἐγώ! Θὰ συντομεύσω τὸ θάνατό σας μὲ μιὰ ὠραία βόμβα μου, ποὺ θὰ τοποθετήσω στὰ βόθρη τοῦ ἀστρου 'Θχάσαρ καὶ ποὺ θὰ τινάξῃ στὸν ἀέρα ὀλόκληρο τὸ ἀστρο μαζί μὲ σὰς!

Γελάει πάλι σαρκαστικά καὶ συνεχίζει:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῶν 'Υπεράνθρώπων! Τὸ ὀριστικὸ τέλος σας! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σὰς σώσῃ! Δὲν μπορεῖτε νὰ πετάξετε καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ σταματήσετε τὸ χεῖμαρρο τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν, ποὺ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φυτρώνουν ἀπὸ τὸ ἔδαφος ὥσπου τὰ κλαδιά κι' ἐσεῖς νὰ γίνετε μιὰ συμπαγῆς μάζα!

Καὶ προσθέτει, γυρίζοντας στοὺς συντρόφους της:

— 'Ο «8», ὁ «10», ὁ «5», ὁ «4» καὶ ὁ «1» νὰ πάνε ἀμέσως νὰ κουβαλήσουν ἐδῶ τὴ βόμβα ἀπὸ τὰ πλανητόπλοιά μας!

'Ενῶ οἱ 'Υπεράνθρωποι παλεύουν μὲ ἀπόγνωσι καὶ χωρὶς κανένα ἀποτελεσμα μὲ τὰ σατανικά φυτὰ, οἱ πέντε 'Υπεράνθρωποι τοῦ 'Κακρῦ, ποὺ εἶχε διατάξει ἡ Ρεγκίνα, ἀπομακρύνονται πετώντας καὶ

ἓνα ἀναρριχητικὸ τυλίγεται γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ νάνου καὶ τὸν σηκώνει ψηλά!

χάνονται στὸν ὀρίζοντα.

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ἐπιστρέφουν κουβαλώντας μιὰ τεράστια βόμβα, ποὺ ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ.

— 'Ωραία!, λέει ἡ Ρεγκίνα. 'Ακολουθήστε με!

Προχωροῦν πρὸς ἓνα γειτονικὸ λόφο, ποὺ ὑψώνεται λίγο πρὸ πέρα, καὶ χώνονται ὅλοι στὸ στόμο μιᾶς σπηλιάς, ποὺ χάσκει στὴν πλαγιά του.

Οἱ 'Υπεράνθρωποι μένουν μόνοι.

‘Ο... κρεμασμένος
νάνος!

ΤΑ καταραμένα φυτά έξακολουθούν να φυτρώνουν μέσα από το έδαφος και να τους τυλίγουν άδυσώπητα, όπως ο κισσός τυλίγει τους κορμούς των δέντρων!

Με τα πανίσχυρα μπράτσα τους, οι ήρωές μας συντρίβουν κάθε τόσο μερικά κλαδιά, μα χωρίς να καταφέρνουν να ελευθερωθούν. Νέα κλαδιά τους τυλίγουν και τους σφίγγουν με νέα δύναμη.

Κάθε τόσο ακούγεται ένας ξερός κρότος. Είναι τα φαναράκια με το κόκκινο παράξενο φως, που σπάζουν ένα-ένα καθώς το σφίξιμο των φυτών, γίνεται όλο και πιο δυνατό!

‘Ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος περνάει τραγικές στιγμές. Τα άναρριχητικά του έχουν τυλίξει το κορμί και τα κόκκαλα του τρίζουν από το σφίξιμό τους.

— ‘Αγιε ‘Ονούφριε, προστατή μου!, τραυλίζει ο νάνος κλαίγοντας. Γιατί με εγκατέλειψες; Γιατί αφήνεις αυτά τα παλιόκλαδα να πνίξουν τον αγαπητό σου Κοντοστούπη; Έλα κοντά μου και τσάκισέ τα! Δεν πιστεύω να φοβάσαι μήπως σε αρπάξουν και σένα!

Και τότε συμβαίνει κάτι απροσδόκητο. Ένα κλαδί τυλίγεται γύρω από το λαιμό του νάνου και τον τραβάει προς τα πάνω! Το κορμί του Κοντοστούπη άποσπάται ά-

πό τα άλλα κλαδιά, που το τυλίγουν και ανυψώνεται στον αέρα κρεμασμένο από το λαιμό!

— ‘Ωχ!, κάνει ο νάνος πανικόβλητος. Γρρρρ! ‘Ο λαιμός μου! ‘Ο λαιμούλης μου! Το λαιμουδάκι μου! Με... άπαγχονίζει το παλιόκλαδο!.. ‘Ωχ! Με ποιο δικαίωμα το κάνεις αυτό, παρακαλώ; Έχει εκδοθή καταδικαστική απόφασι εις βάρος μου; Και ξέρεις ότι δεν επιτρέπεται να κρεμούν έναν άνθρωπο, χωρίς να τον μεταλάβουν; Πρέπει να μεταλάβω κι’ εγώ, λοιπόν. Δεν δέχομαι να με κρεμάσουν πριν μεταλάβω!

Μα το φυτό, φυσικά, δεν τον ακούει και ο Κοντοστούπης μένει εκεί στον αέρα, κρεμασμένος από το λαιμό, σαν σκιάχτρο! Από το λαρύγγι του θγαίνουν άναρθρα γρυλλίσματα και τα μάτια του πάνε να πεταχτούν από τις κόγχες τους, ενώ η γλώσσα του κρέμεται έξω από το στόμα του!

Κάτι τερατώδη έρπετά θγαίνουν τότε ανάμεσα στα κλαδιά, άνοιγοκλείνουν το στόμα τους και χάνονται πάλι, τρομάζοντας το νάνο.

Μα και οι άλλοι ‘Υπεράνθρωποι δεν βρίσκονται σε καλύτερη θέση. Με την άνάσπιασμένη από το σφίξιμο, σπαρταρούν τυλιγμένοι από τα άναρριχητικά φυτά, μάταια προσπαθώντας να ελευθερωθούν. Τα πρόσωπά τους είναι κατακόκκινα από την προσπάθεια και την άγωνία

Κάθε τόσο σπάζουν μερικά κλαδιά, χωρίς όμως αυτό να άνακουφίζει τους παγιδευμένους ήρωές μας.

Όλα τὰ φαναράκια έχουν σπάζσει. Το μόνο όπλο που διαθέτουν τώρα οι Ύπεράνθρωποι είναι το πιστόλι του Έλ Γ κ ρ έ κ ο, που άντέχει ακόμα στο σφίξιμο.

Η ψυχή του Έλληνα είναι μαύρη από άπελπισία. Το παιγνίδι είναι χαμένο. Είναι ολοφάνερο αυτό. Οι Ύπεράνθρωποι είναι καταδικασμένοι να πεθάνουν πάνω στο άφιλόξενο άστρο Όχάσαρ, μέσα στην έχθρική άγκαλιά των φυτών του διαβόλου. Μόνο ένα θάυμα μπορεί να τους σώσει!

Προσπαθεί να πιάση το πιστόλι του, που βρίσκεται μισό μέτρο πάνω από το έδαφος, σφηνωμένο ανάμεσα σε μερικά κλαδιά, αλλά δέν το κατορθώνει! Δέν μπορεί να έλευθερώση τὰ χέρια του από το σφίξιμο!

«Είμαστε άτυχοι!, σκέπτεται. Άν κατάφερα να πιάσω το πιστόλι, θα χτυπούσα με τις φοβερές δυνάμεις του τὰ φυτὰ και θα άνοιγα δρόμο για να βγούμε από αυτή την κόλασι, πριν έκραγή ή δόμβα της Ρεγκίνας!»

Λίγο πιο πέρα, ο Ύπεράνθρωπος, ο ήρωας των ήρώων, καταβάλλει άπεγνωσμένες προσπάθειες. Σφίγγει τὰ δόντια του με λύσσα, πατάει γερά χάρμη και προσπαθεί να γεντώση τὰ πανίσχυρα μέλη του για να άποσπάση από το έδαφος τὰ άναρριχητικά φυ-

τά, που τον κρατούν αιχμάλωτο.

Οι κραυγές του Κοντοστούπη, που είναι πάντα κρεμασμένος από το λαιμό, τον κάνουν να πολλαπλασιάη τις προσπάθειές του.

Για άρκετά ώρα δέ συμβαίνει τίποτα.

Ξαφνικά, όμως, ή υπερφυσική δύναμι του ήρωα των ήρώων υπερισχύει!

Τὰ άναρριχητικά φυτὰ άποσπώνται από το έδαφος και τσακίζονται και ο Ύπεράνθρωπος μένει έλεύθερος!

Για μια μόνο στιγμή όμως!

Γιατί άμέσως άλλα φυτὰ τυλίγουν το κορμί του και το αιχμαλωτίζουν με το θανάσιμο άγκάλιασμά τους!

Τυλίγουν το κορμί του και το σφίγγουν άδυσώπητα, κρατώντας το πάλι άκίνητο! Μια άπέραντη άπελπισία πλημμυρίζει την ψυχή του Προστάτη της Άνθρωπότητος. Μια βαθειά άπόγνωσι...

«Θεέ μου!
βοήθησέ με!»

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ όμως του Ύπεράνθρώπου, ή θαυμαστή υπερέντασι των δυνάμεών του δέν πηγαίνει χαμένη.

Συμβαίνει κάτι, που μόνο ως επέμβασι της Θείας Προνοίας μπορεί να εξηγηθή.

Καθώς τὰ φυτὰ, που τυλίγαν τον Ύπεράνθρωπο άποσπώνται από το έδαφος, ή ά-

κρη ενός κλαδιού άκουμπάει σ'ε μιὰ από τ'ις σκανδάλες του πιστολιού του 'Ε λ Γ κ ρ έ - κ ο και την πιέζει!

Τὸ πιστόλι έκτυσοκροτεῖ! 'Εξακοντίζει ατομική ἐνέργεια ἐναντίον τῶν κλαδιῶν γύρω! Τὰ κλαδιά μεταβάλλονται σ'ε στάχτη πού σκορπίζεται χάμω και σχηματίζεται ἔτσι ἕνας μικρὸς διάδρομος ἀνάμεσα στὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ!

Τὸ ἕνα χέρι τοῦ 'Ελληνα ἐλευθερώνεται μὲ τὸν τρόπο αὐτό. Γοργὸς σὰν ἀστραπή, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπλώνει τὸ χέρι του και ἀρπάζει τὸ πιστόλι του!

Μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ πλημυρίζει τὸ στήθος του και καθρεφτίζεται στὸ πρόσωπό του.

Τὸ θαῦμα ἔγινε!

Ὁ 'Ελληνας ἔχει στὸ χέρι του τὸ μέσο νὰ σώση τὸν ἑαυτοῦ του και τοὺς δικούς του ἀπὸ τὸ θάνατο!

Στρέφει, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τὴν κἀνη τοῦ πιστολιού του πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη, πού εἶναι πάντα κρεμασμένος ἀπὸ τὸ λαϊμό. Σημαδεύει τὸ κλαδί πού τὸν κρατᾶει στὸν ἀέρα και πιέζει τὴ σκανδάλη.

Τὸ κλαδί καιγεται και ὁ Κοντοστούπης πέφτει μισολιπόθυμος ἀνάμεσα στ' ἄλλα κλαδιά, πού τὸν ἀγκαλιάζουν ἀμέσως!

Ὁ 'Ελληνας στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὰ ἄλλα φυτὰ, ὀλόγυρα, κι' ἐτοιμάζεται νὰ πιέση πάλι τὴ σκανδάλη, γιὰ νὰ καθαρῖση ὀλόκληρη τὴν

περιοχὴ ἀπὸ τὰ διαβολικὰ κλαδιά.

Μὰ σταματᾶει. 'Ενα σχέδιο γεννιέται στὸ μυαλό του. — 'Υπεράνθρωπε!, λέει.

Νομίζω πὼς εἶναι: προτιμότερο νὰ μείνουμε ὅπως εἴμαστε γιὰ νὰ μ'πορέσουμε νὰ μάθουμε τὰ σχέδια τῆς Ρεγκίνας! Θὰ μᾶς νομίση νεκροὺς και δὲ θὰ πάρη ἰδιαίτερα προφυλακτικὰ μέτρα, ὅταν ἐπιτεθούμε αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῆς ἀργότερα! Μποροῦμε... Νάτη!

Πραγματικὰ, ἀπὸ τὸ στόμιο τῆς σπηλιάς, ξεπροβάλλει ἡ Ρεγκίνα ἀκολουθούμενη ἀπὸ τοὺς Δέκα 'Υπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ. Τὸ πρόσωπό της λάμπει ἀπὸ ἄγρια χαρὰ.

— 'Υπεράνθρωποι!, φωνάζει. Σ'ε πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς, ἡ δόμβα θὰ ἔκραγῇ και ἐσεῖς θὰ ταξιδέψετε γιὰ τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς σώση! Κι' ἂν ἀκόμα ἦσαστε ἐλεύθεροι, δὲν μπορεῖτε νὰ πετάξετε και, γιὰ νὰ πάτε στὸ ἀστρόπλοιο σας, θὰ χρειαστήτε περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτὰ! Στὸ μεταξύ ἐμεῖς θὰ ταξιθεύουμε γιὰ τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα, ὅπου θὰ ἐτοιμάσουμε τὴ δεύτερη ἐπίθεσί μας ἐναντίον τῆς Γῆς! 'Αντίο γιὰ πάντα, 'Υπεράνθρωποι! Καλὸ ταξίδι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον!

Και, ἀναπτύσσοντας ἱλιγιώδη ταχύτητα, οἱ 'Υπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ χάνονται στὸν ὀρίζοντα. Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, τὰ πλανητόπλοιά τους φαίνονται νὰ σκίζουν τὴν

ἀτμόσφαιρα ὀλόϊσια πρὸς τὸν οὐρανὸ!

Τὸ αἷμα τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο ἔχει παγώσει. Οἱ ἐλπίδες του καταρρέουν! Δὲν προλαβαίνουν νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ νὰ φύγουν ἐγκαίρως, πρὶν ἐκραγῆ ἡ βόμβα τοῦ θανάτου!

Ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπερανθρώπου ἀκούγεται βροντερῆ καὶ γεμάτῃ ἀγωνία.

— Ἕλληνα! Ἐλευθέρωσέ με! Ἐλευθέρωσέ με ἀμέσως!

Ὑπακούοντας σχεδὸν μηχανικά, ὁ Ἐλ Γκρέκο σημαδεύει τὰ φυτὰ γύρω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ πιέζει πολλές φορές τὴ σκανδάλη.

Τὰ κλαδιά γίνονται στάχτη καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐλευθερώνεται!

Γὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ τεντώνονται ἀπότομα. Τὸ κορμί του ἀπογειώνεται· μὲ μεγάλη δυσκολία, πετάει βαρεῖα γιὰ μερικές στιγμὲς καὶ πέφτει πάλι στὸ ἔδαφος, πενήντα μέτρα πρὸ πέρα. Τὰ φυτὰ τὸν τυλίγουν πάλι, μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο — πού τὸν ἀκολουθεῖ — πυροβολεῖ πάλι καὶ τὸν ἐλευθερώνει!

Τὰ γόνατα τοῦ Ὑπερανθρώπου λυγίζουν καὶ τεντώνονται πάλι καὶ τὸ κορμί του πετάει πάλι καὶ πέφτει ἑκατὸ μέτρα πρὸ πέρα. Ἔτσι μὲ τεράστια πηδημάτα, ὁ ἥρωάς μας δγαίνει ἀπὸ τὸν θανάσιμο κύκλο τῶν φυτῶν καὶ φτάνει στὸ λόφο.

Μπαίνει μὲ ὀρμὴ μέσα στὴ σπηλιὰ καί, ἄλλοτε πετώντας, ἄλλοτε τρέχοντας, εἰσ-

χωρεῖ βαθειὰ στὰ ἔγκατα τοῦ ἔδαφους. Διασχίζει ὑπὸνόμεους, περνᾷ ἀπὸ στοές, διατρέχει κυκλικὲς αἰθουσες.

Κάθε τόσο τὸ μάτι του γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει στὸ ρολοῖ του.

Τρία λεπτὰ μένου ἀκόμα... Δυόμισυ λεπτὰ... Δύο λεπτὰ...

Τὰ χεῖλη τοῦ Ὑπερανθρώπου σαλεύουν σὲ μιὰ σιωπηλὴ προσευχὴ.

«Θεέ μου! Βοήθησέ με! Ἄν ἡ βόμβα ἐκραγῆ καὶ μᾶς σκοτώσῃ, ἡ Ἀνθρωπότης θὰ μείνῃ στὴν ἀπόλυτὴ διάθεσι τῶν Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ!»

Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἀστράφτουν. Στὸ βάθος μιᾶς κυκλικῆς αἰθουσας βλέπει μιὰ τεράστια βόμβα, ἀκουμπισμένη στὸ πέτρινο δάπεδο!

Μ' ἓνα πῆδημα ρίχνεται ἐπάνω τῆς καὶ τὴν ἀρπάζει!

Γυρίζει καί, κρατώντας τὴν μὲ τρυφερότητα μητέρας, χύνεται πρὸς τὴν ἐξοδὸ τῆς σπηλιάς!...

«Ὁ Μάϊος
μᾶς ἔρχεται!»

ΕΞΩ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἄστρου Ὁχάσαρ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο συνεχίζει τὸ ἔργο του.

Μὲ τὸ ἐκπληκτικὸ πιστόλι του καίει καὶ καταστρέφει τὰ διαβολικὰ φυτὰ ἐλευθερώνοντας τοὺς δίκους του.

Οἱ Ὑπερανθρώποι εἶναι τώρα ἐλεύθεροι ὅλοι! Ἀκόμα κι' ὁ Κροντοστῆτης, πού δ-

μως έχει μισοτρελλαθή από τις δυνατές συγκινήσεις που δοκίμασε:

— Τί ωραία έκδρομή!, λέει με ένθουσιασμό. Τί μορφα που περνάμε! Νάρχόμαστε τακτικά εδώ, παιδιά! Ακούστε τώρα κι' ένα τραγουδάκι!

«Ο Μάϊος μᾶς ἔρχεται,
ἔρχεται, ἔρχεται,
ἐμπρός βῆμα ταχύ
νὰ τὸν προὔπανθήσουμε,
παιδιά, στὴν ἐξοχή!»

Μὰ κανένας δὲν τὸν ἀκούει καὶ κανένας δὲ γελάει μαζί του. Ἔχουν ὅλοι τὰ μάτια καρφωμένα στὰ ρολόγια τους. Ἔχουν καταλάβει τί πάει νὰ κάνη μέσα στὴ σπηλιά ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ περιμένουν μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς του.

Δυόμισυ λεπτὰ ἀκόμα...
Δύο λεπτά... Ἐνάμισυ λεπτό...
Ἔνα λεπτό. Μισὸ λεπτό...
Εἴκοσι δευτερόλεπτα... Δέκα πέντε δευτερόλεπτα...

Δεκαπέντε δευτερόλεπτα ἀκόμα καὶ ἡ βόμβα θὰ ἐκραγῆ, διαλύοντας τὸ ἄστρο Ὁχάσαρ καὶ σκοτώνοντας τους!

Καὶ τότε, ξαφνικά, μία κόκκινη μορφή ξεπηδάει σὰν θύελλα μέσα ἀπὸ τὴ σπηλιά!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Στὰ χέρια του κρατᾷ τὴν τρομερὴ βόμβα τῆς Ρεγκίνας, τὴν βόμβα πού ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα προορίζει γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τῆς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πατάει γερὰ χάμω, λυγίζει τὸ κορμὶ του, τεντώνει πρὸς τὰ πίσω τὰ χέρια του καί, σὰν δισκοβάλλω, ἐκσφενδονίζει πρὸς τὰ πάνω τὴ βόμβα!

Ἡ τεράστια βόμβα σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ ταχύτητα.

Χάνεται μέσα στὰ σύννεφα!

Μὲ τὰ μάτια στὸ ρολοῖ του, ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο μετράει:

— Ἔξη δευτερόλεπτα... πέντε... τέσσερα... τρία... δύο... ἕνα...

Μία τρομακτικὴ ἐκρηξὴ ἀντηχεῖ στὸν οὐρανὸ! Μία ἐκρηξὴ πού μοιάζει σὰν νὰ συγκρούσθηκαν μεταξὺ τους δύο μεγάλοι πλανήτες!

Γλώσσες φωτῆς κατεβαίνουν μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ γλεῖφουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀστρου Ὁχάσαρ, κατακαίγοντας τὰ πάντα! Τὰ δάση ἀναφλέγονται! Βουνὰ ἀνοίγουν στὰ δύο! Τὸ ἔδαφος τρέμει σπασμωδικά!

Οἱ ἥρωές μας χάνουν τὴν ἰσχυροπνία τους καὶ κυλιόυνται χάμω καὶ μόνο ἡ ὑπερφυσικὴ ἀντοχὴ τοῦ κορμοῦ τους τοὺς σώζει ἀπὸ φριχτὸ θάνατο!

— Ζήτω!, οὐρλιάζει ὁ μισότρελλος Κοντοστούπης μέσα στὸ παιδαίμονιο τῆς ἐκρήξεως. Ζήτωωω! Ἔχουμε καὶ πυροτεχνήματα, βλέπω! Ἄναψε γιὰ καλὰ τὰ γλέντι, βλέπω, φίλοι μου! Βάλτε μου νὰ πιῶ! Γιούχου!

Ξαφνικά, ο κρότος της έκρηξης παύει ν' ακούγεται! Οι γλώσσες της φωτιάς χάνονται! Δεν μένουν παρά μόνο οι πυρκαϊές, που μαϊνώνται στα δάση! Το έδαφος παύει νά τρέμη!

Οι Υπεράνθρωποι σηκώνονται. Είναι όλοι τους χλωμοί σαν νεκροί!

— Λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και θα ήμαστε νεκροί! λέει ο Έλ Γκρέκο. Η καταστροφική δύναμη της βόμβας αυτής ήταν τρομακτική! Έσκασε στο κενό διάστημα, αρκετά μακριά από το άστρο Όχάσαρ, και λίγο έλειψε νά το διαλύση! "Αν έσκαγε μέσα στα έγκατά του, δέ θα έμενε τίποτα! Το άστρο κι' εμείς μαζί του θα γινόμασε σκόνη!

— Γιούχουουου!, κάνει πάλι ο νάνος. Βάλτε μου νά πιώ σάς εϊπα! "Έχω κέφι σήμερα! Τα πυροτεχνήματα μ' έκαναν νά διαψάσω για κρασί!

— Τώρα, λέει ο Έλ Γκρέκο, όλα τ' άτρου τ' κρατάμε εμείς! Για τή Ρεγκίνα και τούς Δέκα, είμαστε νεκροί! "Έχουμε διαλυθή και κονοροτοπο:ηθή μαζί με τ' άστρο Όχάσαρ! Καταλαβαίνετε πόσο σπουδαίο είναι αυτό τ' πλεονέκτημα! "Όταν ο αντίπαλός σου σέ νομίζει νεκρό, μπορείς νά του έπιτεθής οϊφν:διαστ:κά χωρίς νά τ' περιμένη!

— Ναι, λέει ο Κεραυνός, αλλά δέ διαλύθηκε τ' άστρο Όχάσαρ κι' έτσι ή Ρεγκίνα

θα καταλάβη ότι ή έκρηξη έγινε στο κενό διάστημα, ανάμεσα στα άστρα!

— Θ' άργήση πολυ νά τ' καταλάβη αυτό!, έξηγγεί ο Έλληνας. "Η έκρηξη, ήταν τόσο μεγάλη ώστε για πολλούς μήνες ένα τεράστιο σύννεφο από ραδιενεργά άέρια θα ύπάρχη ανάμεσα στο Όχάσαρ και στον Ποσειδώνα! "Όταν θα διαλυθή τ' σύννεφο και ή Ρεγκίνα διαπιστώση ότι τ' άστρο Όχάσαρ ύπάρχη ακόμα, θα είναι πιά άργά!

— Δεν είναι ποτέ άργά για νά... πιή κανείς λίγο κρασί!, φωνάζει ο μισότρελλος νάνος. Βάλτε μου νά πιώ, εϊπα, πριν σάς καταπιώ όλους!

Οι Υπεράνθρωποι με μεγάλη πηδήματα έπιστρέφουν με δυσκολία στο αερόπλοιό τους, που εύτυχώς έχει μείνει ανέπαφο από την έκρηξη, γιατί ο Έλληνας τ' είχε φτιάξει από ειδικό άτρωτο μέταλλο!

Μπαίνουν μέσα και απογειώνονται. Το άστροπλοιο σκίζει τ' σύννεφα, βγαίνει στο κενό διάστημα και έπιστρέφει στη Γή, ακολουθώντας μιά κυκλική πορεία, για νά μή γίνη αντίληπτό από τούς έχθρους του Κόσμου....

Ο Κοντοστούπης είναι πάντα στα κέφα του.

— Καπετάνιο!, φωνάζει. Σταμάτα λίγο τ' καράβι! Θέλω νά ψαρέψω! Νά πιάσω λίγα ψάρια για μεζέ! Γιούχουουου!

Τὸ φιλί
τῆς Ἐλχίνας

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι συγκεντρωμένοι σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐξοχικά καταφύγια τους, ὅπου ἔχουν ἀποσυρθῆ γιὰ νὰ προετοιμάσουν μυστικά τὴν ἀντεπίθεσί τους ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου.

Ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ καὶ κουβεντιάζουν σοβαρὰ, ὁ Κοντοστούπης πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κουζίνα. Ἐξαλλος, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκνο, μὲ τὰ χαρακτηριστικά του συσπασμένα καὶ μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα τρέλλα.

Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικὰ σὰν ἔμβολο

Ο ἀγῶνας τῶν Ὑπεράνθρωπων εἶναι μάταιος! Τα διαβολικά φυτὰ φυτρῶνουν μέσα ἀπὸ τὸ σκάφος καὶ τοὺς τυλίγουν, τοὺς σφίγγουν αὐθιγὰ.

μηχανής και από τα χείλη του βγαίνουν άφροί!

— Τη Ρεγκίνα!, ούρλιάζει σαλεύοντας τη γροθιά του κάτω από τη μύτη της κατατρομαγμένης Έλχίνας. Θέλω τη Ρεγκίνα! Θά της ρουφήξω τὸ αἷμα! Θά την κάνω φύλλα και φτερά! Θά την διαλύσω! Πού είναι η Ρεγκίνα; Πού είναι η κακούργα; Έ;

Σωπαίνει, ζαρώνει τα φρύδια του και βρυχάται:

— Μήπως είσαι εσύ η Ρεγκίνα και μου τὸ κρύβεις;

— "Ο... όχι!, τραυλίζει η δυστυχισμένη Έλχίνα. Εί... είμαι η Έλ... Έλ... χίνα!

— Είσαι μιὰ χίνα; κάνει ὁ Κοντοστούπης καμάροντας. Και τί με νοιάζει ἐμένα, σὲ παρακαλώ, ἂν εἶσαι χίνα ἢ πάπια; Τί με νοιάζει ἂν εἶσαι σπουργίτι ἢ... πιγκουῖνος ἢ... φώκια; Αὐτὸ εἶναι δικαίωμά σου κι' ἐγώ ποτέ δὲν ἐπεμβαίνω στὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων! Πού εἶναι ὁμως ἡ Ρεγκίνα; Έ; Πού εἶναι ἡ κακούργα;

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Έλχίνας. Τὸ ἄσχημο πρόσωπό της παραμορφώνεται: ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι πόνου γιὰ τὸν «ῥαῖο Κοντοστούπη» της, μιὰ ἔκφρασι πού τὸ κάνει νὰ μοιάζει μὲ... πράσινη πατσαβούρα!

— Κοντοστούπη μου! κλα ψουρίζει. Ὡραῖε μου και γενναῖε μου Κοντοστούπη! Ἄς ὄψεται ἡ σκύλα ἡ Ρεγκίνα πού σὲ κατάντησε ἔτσι! Θά της βγάλω τὰ μάτια μὲ τὰ

νύχια μου, ἂν βρεθῶ μπροστά της καμμιά φορά!

Ὁ Κοντοστούπης κάνει μερικά βήματα και περνάει στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ στέκεται μπροστά στους φίλους του, παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα και ούρλιάζει:

— Τη Ρεγκίνα! Θέλω τη Ρεγκίνα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ λύπη.

— Δὲν μπορούμε νὰ τοῦ κάνουμε τίποτα, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο; λέει. Δὲν μπορούμε νὰ τὸν γιαιτρέψουμε;

— Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα!, ἀπαντάει ὁ Ἐλληνας εφευρέτης, πού εἶναι και σπουδαῖος γιαιτρός. Τὴν τρέλλα τοῦ τὴν προκάλεσε μιὰ δυνατὴ συγκίνηση. Ἄν δοκιμάση μιὰ ἄλλη συγκίνηση ἐξίσου δυνατὴ, μπορεῖ νὰ γίνῃ καλά!

Στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν τὰ μάτια τοῦ Ὑπερέλληνα σπθίζουν πονηρά. Μ' ἔνα παράξενο χαμόγελο στὰ χείλη, τὸ Παῖδι - Θαῦμα σηκώνεται, πηγαίνει κοντὰ στὴν Έλχίνα, πού στέκεται στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μὲ δάκρυα στὰ ματια, και τῆς λέει κάτι στὸ αὐτί.

Τὸ πρόσωπο τῆς Έλχίνας γεμίζει ἐλπίδα.

— Λες νὰ τὸν κάνῃ καλά αὐτὸ; ρωτᾷε δύσπιστα.

— Δὲν ξέρω, ἀπαντάει ὁ Ὑπερέλληνας. Ξέρω ὁμως πολὺ καλά τὸ θεῖο Κοντοστούπη και ἔχω τὴ γνώμη ὅτι, ἂν κάνῃς ὅπως σοῦ λέω, θά γιαιτρευτῇ!

— Καλά, λέει η Έλχινα. Καί, με μιὰ άποφασιστική κίνηση, πηγαίνει κοντά στον Κοντοστούπη. Σηκώνει τὰ χέρια της και του άγκαλιάζει τὸ λαιμό. Τὸ πρόσωπό της πλησιάζει στὸ δικό του και τὰ χείλη της άκουμπούν στὰ χείλη του.

Ὁ Κοντοστούπης άναπνέει, σάν νὰ του κάρφωσαν ξαφνικά μιὰ χοντρή βελόνα στὴν πλάτη!

Αφήνοντας ἕνα οὐρλιαχτό, πού θυμίζει φοβισμένο άγρίμι, σπρώχνει μακριά του τὴν Έλχινα και τραβιέται πίσω. Στέκεται στὴ μέση του δωματίου, κυττάζοντας χαζὰ γύρω.

— Που... πού βρίσκομαι; λέει. Τί... τί συνέβη; Ποῶς με... μαχαίρωσε;

Τὰ γόνατά του άρχίζουν νὰ τρέμουν και κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ μὴν πέσει κάτω.

— Δόστε μου νὰ πιῶ λίγο νερό, μούρχεται λιποθυμία!, λέει ὁ νάνος.

Σάν σαίτα ἡ Έλχινα τρέχει στὴν κουζίνα και ξαναγυρίζει σ' ἕνα λεπτό μ' ἕνα ποτήρι στὸ χέρι. Ὁ Κοντοστούπης πίνει και λέει:

— Άασαχ! Τὴ δροσιά του νάχης ώραία μου Έλχινα!

Και προσθέτει άποτεινόμενος στους άλλους:

— Είμαστε τυχεροὶ πού ξεφύγαμε άπό τὴν βόμβα τῆς Ρεγκίνας, άγαπητοί μου! Πέστε μου ὅμως τί μου συνέβη; Γιατί εἶμαι σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

— Εἶχες τρελλαθῆ, Κοντοστούπη!, του λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Ὁ νάνος σταυροκοπιέται.

— Χριστὸς φυλάει! Χριστὸς φυλάει! Εἶχα τρελλαθῆ;

— Ναί!

— Καί... πῶς ἔγινε καλά;

— Σὲ φίλησε ἡ Έλχινα στὸ στόμα!

Ὁ Κοντοστούπης πετάγεται ὀρθος σάν νὰ του ἔδωσαν ξαφνικά μιὰ γροθιά στὸ πρόσωπο!

— Ἔ; Μὲ φίλησε ἡ Έλχινα; Στό.... στόμα;

Καί... άρχίζει νὰ χορεύει τραγουδώντας:

«Βάλτε μου νὰ πιῶ!
Βάλτε μου νὰ ξεφαντώσω!...»

Ὁ δυστυχισμένος νάνος ἔχει τρελλαθῆ πάλι!

Ἡ μεγάλη έκστρατεία

Τὸ ΣΧΕΔΙΟ, πού ετοίμασαν οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἔπειτα άπό προσεκτική μελέτη τῆς καταστάσεως, εἶναι άπλό και μεγαλοφυές. Θὰ πάνε νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων του Κακού στὸ ἴδιο τὸ κρησφύγετό τους, στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα. Ἔτσι, θὰ μπορέσουν νὰ καταστρέψουν και κάθε προετοιμασία, πού ἔχει κάνει ἡ Ρεγκίνα γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Γῆς.

— Θὰ μποῦμε σὲ μικρὰ πλανητόπλοια, λέει ὁ Έλ Γ κ ρ ἔ κ ο, μεταμφιεσμένοι:

σέ κοινούς πιλότους για να μη μάς αναγνωρίση ή Ρεγκίνα. Κάθε πλανητόπλοιο θα κουβαλάη κι' από μιὰ μικρή άτομικὴ βόμβα. Ἄν δοῦμε με γάλες στρατιωτικὲς προτοιμασίες, θὰ ρίξουμε τὶς βόμβες. Ἐπειτα, θὰ ἀφήσουμε τὴ Ρεγκίνα καὶ τοὺς Δέκα νὰ μάς ρίξουν καὶ νὰ μάς αἰχμαλωτίσουν καί, ξαφνικά, θὰ ἐπιτεθοῦμε ἐκεῖ πού δὲ θὰ τὸ περιμένουν! Θὰ ἐτοιμάσω ἕνα προβολέα πού θά...

Καὶ ἐξηγεῖ μὲ ὄλες τὶς λεπτομέρειες τὸ σχέδιό του.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα, πέντε μικρὰ πλανητόπλοια ἀπογειώνονται ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων.

Ἐνα ἕκτο πλανητόπλοιο μένει προσγειωμένο ἐκεῖ. Εἶναι τὸ πλανητόπλοιο τοῦ Κοντοστόπη, πού ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι βυθισμένος στὸν κόσμο τῆς τρέλλας.

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ πέντε πλανητόπλοια ἔχει στερεωμένη μὲ μεγάλους γάντζους στὸ κάτω μέρος του μιὰ μακρόστενη βόμβα.

Εἶναι ἀτομικὲς βόμβες!

Ἡ καθεμιά τους μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀνυπολόγιστες καταστροφές, νὰ ἐξοντώσῃ χιλιάδες ἀνθρώπους καὶ νὰ σαρῶσῃ ὁλόκληρες πόλεις!

Σὰν πέντε τεράστια πούρα, τὰ πλανητόπλοια σκίζουν γοργὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, βγαίνουν στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα στ' ἀστρα

καὶ κατευθύνονται ὀλοταχῶς πρὸς τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, πού τὰ ὀδηγοῦν μεταμφιεσμένοι ἔτσι ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ τοὺς γνωρίσῃ κανεὶς, συνεννοῦνται μεταξύ τους μὲ τοὺς μικροσκοπικοὺς ραδιοπομπούς τους.

Γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια ἡ Ρεγκίνα, ἀκούγοντας τυχὸν τὶς συζητήσεις τους μὲ κανένα δικό της ράδιο, οἱ ἥρωές μας ἔχουν πάρει γιὰ ὀνόματα τὰ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ Ἄλφαβήτου.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι «Α», ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο «Β», ὁ Κεραυνὸς «Γ», ἡ Ἀστραπὴ «Δ» καὶ ὁ Ὑπερέλληνας «Ε».

— Ἐδῶ «Α»!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ὅλοι ἐντάξει;

— Ὅλοι ἐντάξει!, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, τὰ πέντε πλανητόπλοια φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα.

Τὰ μάτια τῶν ἡρώων μας ἐρευνοῦν τὸ ἔδαφος κάτω καὶ βλέπουν κάτι πού τοὺς γεμίζει ἐκπληξι.

Δυὸ νέες πόλεις ἔχουν ξεφυτρώσει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ποσειδῶνα, σὲ μεγάλῃ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παλιὰ πόλι καὶ ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας.

Εἶναι βιομηχανικὲς πόλεις γεμάτες τεράστια ἐργοστάσια, ὅπου μπαμνοβγαίνουν

ἀμέτρητοι μυρμηγκάνθρωποι. (*)

Μεγάλα φορτηγά αυτοκίνητα μεταφέρουν τὰ προϊόντα τῶν ἐργοστασίων αὐτῶν σὲ μεγάλα πλανητόπλοια, πού εἶναι προσγειωμένα πρὸ πέρα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει φρίκη.

— Εἶναι βόμβες!, φωνάζει. Ἀτομικὲς βόμβες! Ἡ Ρεγκίνα πῆρε τὸ μυστικὸ ἀπὸ μᾶς, ὅταν εἶχε κυριεύσει τὴ Γῆ καὶ τώρα φτιάχνει χιλιάδες βόμβες γιὰ νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτὲς τὸν πλανήτη μας! Ἐτοιμασθῆτε, παιδιά!

Ἡ ἐπίθεσι

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ δίνει οδηγίες. Μιλάει μέσα στο ραδιοπομπό του καὶ οἱ ἄλλοι ἀκούνε μὲ προσοχή.

— Ἐγώ, λέει, ὁ «Α», ὁ «Γ» καὶ ὁ «Δ», θὰ ἐπιτεθοῦμε μὲ τὶς βόμβες ἐναντίον τῶν τριῶν πόλεων καὶ τῶν μεγάλων πλανητόπλοιων κι' ἐπειτα θὰ χτυπήσουμε ὅσους ἀπομείνουν μὲ τὰ πολυβόλα μας! Ἐν τάξει;

— Ἐντάξει!, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι.

— Ὁ «Ε» θὰ ρίξη τὴ βόμβα του κι' ἐπειτα θὰ πάη νὰ κἀνῃ αὐτὸ πού τοῦ εἶπα, συνεχίζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τέλος, θὰ γυρίσῃ κι' αὐτὸς

(*) Διόδασε τὰ τεύχη 72, 73 καὶ 74 τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

κοντὰ μας καὶ θὰ πάρῃ μέρος στοὺς πολυβολισμούς! Ἐντάξει, «Ε»;

— Ἐντάξει, «Β»!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπερέλληνας.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἐξακολουθεῖ:

— Μετὰ τὴν ἐπίθεσι θὰ ἀπογειωθοῦν ἄλλα πλανητόπλοια, πού ξέρουμε ὅτι ἡ Ρεγκίνα ἔχει σὲ μυστικὰ ὑπόγεια ἀεροδρόμια. Θὰ μᾶς χτυπήσουν κι' ἐμεῖς ἀφήσουμε τὰ δικά μας πλοία νὰ πέσουν γιὰ νὰ πιαστοῦμε αἰχμάλωτοι! Ἐντάξει;

— Ἐντάξει!;

— Ἐμπρός, λοιπόν!

Τὰ πέντε πλανητόπλοια πλησιάζουν στοὺς στόχους. Τρία πάνω ἀπὸ τὶς δυὸ νέες πόλεις, ἓνα πάνω ἀπὸ τὰ γιγάντια πλανητόπλοια, πού φορτῶνοντα: μὲ βόμβες καὶ ἓνα πάνω ἀπὸ τὴν παλαιὰ πόλι, ὅπου ἐπίσης ὑπάρχουν τῶρα ἐργοστάσια βομβῶν.

Πέντε ἀτομικὲς βόμβες πέφτουν ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς!

Τρομακτικὲς ἐκρήξεις ἀντηχοῦν ὅταν σκάζουν οἱ βόμβες! Ἐκρήξεις πού κάνουν ὀλόκληρο τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα νὰ κλονισθῇ!

Ἔτσι καθὼς παίρνουν φωτὰ οἱ ἄλλες βόμβες, οἱ ἀτομικὲς βόμβες τῶν ἐργοστασίων τῆς Ρεγκίνας, καθὼς καὶ ἐκεῖνες πού εἶναι φορτωμένες στὰ αυτοκίνητα, ὁ πλανήτης Ποσειδῶνας μεταβάλλε

ται σὲ μιὰ κόλασι φωτιάς καὶ θανάτου!

Σπρωγμένα ἀπὸ τὶς φοβερὲς μετακινήσεις τεραστίων ὄγκων ἀερίων, τὰ πλανητόπλοια τῶν Ὑπερανθρώπων ἐκ σφενδαίνονται μακριὰ ἀπὸ τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα, μέσα στὸ κενὸ διάστημα, ἀνάμεσα στὰ ἄστρα!

Τὸ ἔδαφος, στὰ μέρη τῶν ὀμαδικῶν ἐκρήξεων, μεταβάλλεται σὲ μιὰ πυρακτωμένη μάζα, σὲ λάβα, ἀπὸ τὴν ὑψηλὴ θερμοκρασία, πού ἀναπτύσσουν οἱ ἐκρήξεις!

Τίποτα ζωντανὸ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ μέσα στὶς βομβαρδισμένες πόλεις καὶ γύρω τους σὲ ἀκτίνα ἐνὸς χιλιομέτρου!

Τὸ ἔδαφος συγκλανίζεται τόσο πολὺ, ὥστε ρωγμὲς ἀνοίγονται, πλατεῖες ρωγμὲς, ὅπως, ὅταν γίνεται ἓνας δυνατὸς σεισμός!

Ἀπὸ τὴ Γῆ, οἱ ἐκρήξεις αὐτὲς, μὲ τὴν ἀπίστευτα δυνατὴ λάμψι πού δημιουργοῦν, γίνονται ὀρατὲς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀναρωτιῶνται τί νὰ συμβαίνει ἄρα γε στὸν μυστηριώδη πλανήτη Ποσειδῶνα.

Τέλος, αἱ ἐκρήξεις παύουν ν' ἀκούγονται, καὶ τὸ ἔδαφος ψύχεται. Τὰ πλανητόπλοια τῶν Ὑπερανθρώπων χαμηλώνουν πάλι πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη καὶ οἱ ἥρωές μας ἀντικρύζουν μὲ φρίκη τὴν ἀπέραντη, τρομακτικὴ καταστροφή πού προκάλεσαν μὲ τὸν βομβαρδισμό.

Οἱ τρεῖς πόλεις δὲν ὑπάρχουν πιά!

Ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ἐρείπια, ἐρείπια τόσο ὀλοκληρωτικά, ὥστε ἓνας τρίτος, πού δὲν ξέρεῖ τί ὑπῆρχε ἐκεῖ δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῆ ὅτι ἦσαν ἄλλοτε χτισμένες πόλεις ἐκεῖ!

Ἐξω ἀπὸ τὶς πόλεις ὁμως διακρίνονται ἀκόμα μερικὲς ὀμάδες μυρμηγκάνθρωπων, πού φεύγουν πανικόβλητοι γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη καταστροφή!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν διστάζει νὰ διατάξῃ τὴν ἐξόντωσι τῶν ἐγκληματικῶν αὐτῶν πλασμάτων, πού εἶχαν ἄλλοτε ὑποβουλώσει καὶ βασανίσει τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ πού, λίγο πρὶν, ἔτοιμάζονταν νὰ καταστρέψουν τὴ Γῆ μὲ ἀτομικὲς βόμβες!

— «Α», «Γ», «Δ»!, λέει. Ἐπιτεθῆτε μὲ τὰ πολυβόλα! «Ε», κάνε αὐτὸ πού σου εἶπα.

Ἐνῶ τὰ πλανητόπλοια τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ Κερανοῦ καὶ τῆς Ἀστραπῆς χαμηλώνουν καὶ ἀρχίζουν νὰ σκορπιίζουν τὸ θάνατο στοὺς μυρμηγκάνθρωπους, πού εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί, ὁ Ὑπερέλληνας ἀπομακρύνεται μὲ τὸ δικό του πλανητόπλοιο.

Πηγαίνει κοντὰ σ' ἓνα ἀμμόδη λόφο καὶ προσγειώνεται στὴν κορυφή του.

Ἐκεῖ, βγαίνει ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο, τραβάει ἔξω ἓνα εἶδος μεγάλου προβολέως καὶ τὸν στρέφει πρὸς τὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας πού ὑψώνεται στὴ μέση τῆς ἀμμόδους ἐρήμου,

Τέλος, μπαίνει στο πλανητόπλοιο του και γυρίζει κοντά στους άλλους για να πάρη μέρος στον πολυβολισμό.

Ἡ ἀερομαχία

Ε ΑΦΝΙΚΑ, από κάπου πάνω στην επιφάνεια του πλανήτη Ποσειδώνα, απογειώνονται έντεκα πλανητόπλοια. Ἐντεκα μεγάλα πλανητόπλοια, που το καθένα τους έχει επάνω του ζωγραφισμένο έναν ἀριθμό από τὸ 1 ἕως τὸ 10. Τὸ ἐνδέκατο δὲν έχει ἀριθμό. Ἐχει ζωγραφισμένο σὴν πλώρη του τὸ γράμμα «Ρ».

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο χαμογελάει. Είναι τὰ πλανητόπλοια τῆς Ρεγκίνας καὶ τῶν Δέκα Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακού!

Ἡ μεγάλη στιγμή πλησιάζει!»

«Προσοχή!, λέει μέσα στο ραδιοπομπό του. Θὰ κάνετε ἄλο: ὅπως σὰς εἶπα! Ἐρχονται!»

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὰ έντεκα πλανητόπλοια τῶν Ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου φάνουν κοντὰ στους ἥρωές μας καὶ ἀνοίγουν πῦρ. Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀπαντοῦν μὲ τὰ πολυβόλα τους καὶ μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἀγριές ἀερομαχίες, που ἔχουν ποτὲ γνωρίσει οἱ οὐρανοί, ἀρχίζει: σὸ μακρυνὸ καὶ ἀλόχοτο πλανήτη Ποσειδώνα!

Τὰ πλανητόπλοια τῆς Ρεγκίνας χρησιμοποιοῦν ἀτομικὰ πυροβόλα, που οἱ ἐκτυφλωτικὲς καὶ καταπληκτικὰ ἰσχυ-

ρὲς λάμπεις τους τινάζουν μακριὰ τὰ σκάφη τῶν Ὑπερανθρώπων, κάθε φορὰ που τὰ χτυποῦν.

Τὰ πολυβόλα τῶν ἡρώων μας μὲ τίς μικρὲς σφαίρες τους, που σὴν πραγματικότητα εἶναι μικροσκοπικὲς ἀτομικὲς βόμβες, ἔχουν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα πάνω στὰ πλοία τῶν ἀντιπάλων τους.

Τὰ συγκλονίζουν μὲ τίς ἐκρήξεις τους καὶ τὰ σπρῶχνουν μακριὰ.

Μὰ ἡ ἀερομαχία δὲν κρατáει πολὺ.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δίνει τὸ σύνθημα. Σκύβει σὸ ραδιοπομπὸς τους καὶ λέει:

«Τώρα!»

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὰ πλανητόπλοια τῶν Ὑπερανθρώπων, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, πέφτουν σὴν ἔρημο, κοντὰ σὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας.

Στὴν πραγματικότητα, δὲν ἔχουν πάθει τίποτα. Ἐτσι ὁμως ὅπως εἶναι πεσμένα, ἄλλο μὲ τὴ μύτη κι' ἄλλο μὲ τὸ πλάϊ, φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν καταστραφῆ ὀριστικά.

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, τὰ πλανητόπλοια τῶν Ὑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ προσγειώνονται γύρω τους καὶ οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου πηδοῦν ἔξω ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ριχτοῦν ἐναντίον τῶν μεταμορφωμένων Ὑπερανθρώπων, που ἔχουν κι' αὐτοὶ σὸ μεταξύ βγῆ ἔξω.

Μὰ ἡ Ρεγκίνα τοὺς σταματáει.

— Σταθήτε!, λέει. Μου χρειάζονται ζωντανοί! Θα τους αναγκάσω να μου αποκαλύψουν ποιός ώργάνωσε την επίθεση αυτή, που σκότωσε σε ολόκληρη τη φυλή μας και κατέστρεψε όλα τα έργαστάσια μας!

— Ποιός άλλος από τους 'Υπερανθρώπους; γρυλλίζει ο «8» καθώς αυτός και οι σύντροφοί του αρπάζουν τους φίλους μας από τα μπράτσα. Αύτοι τους έστειλαν να μάς βομβαρδίσουν!

— Μή λες ανοησίες!, λέει ο «10». Οι 'Υπεράνθρωποι δεν ζούν πιά! Το άστρο 'Οχάσαρ

δεν υπάρχει πιά! Έχει μεταβληθῆ σ' ένα μεγάλο σύννεφο από ραδιόσκηνη.

— Νά λείπουν οι πολλές συζητήσεις!, λέει ἡ Ρεγκίνα με τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ λύσσα γιὰ τὴν καταστροφή που εἶχε πάθει ἡ φυλή της. 'Οδηγήστε τους στὴ βεράντα τοῦ παλατιοῦ! Θέλω νὰ κουβεντιάσω μαζί τους!

Οἱ Δέκα ἀπογειώνονται καὶ μεταφέρουν τοὺς μεταμφεσμένους 'Υπερανθρώπους στὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας. Τοὺς ἀκουμποῦν στὴ βεράντα καὶ στέκονται γύρω τους ἄγριοι καὶ ἀπειλητικοί, ἔτοιμοι νὰ ὀρμήσουν ἐπάνω τους στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησί τους!

— Λοιπόν; λέει ἡ Ρεγκίνα κυττάζοντας τοὺς 'Υπερανθρώπους ἐρευνητικά. Ποιός σὰς ἔστειλε νὰ μάς βομβαρδίσετε;

— 'Ο... Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς!, ἀπαντᾷ ὁ 'Ε Λ Γ κ ρ έ κ ο. Μᾶς ἔδωσε μάλιστα νὰ παραδώσουμε σὲ σένα τὴν ἴδια ἕνα τελεσίγραφο.

Χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ τὸ ξαναβγάζει.

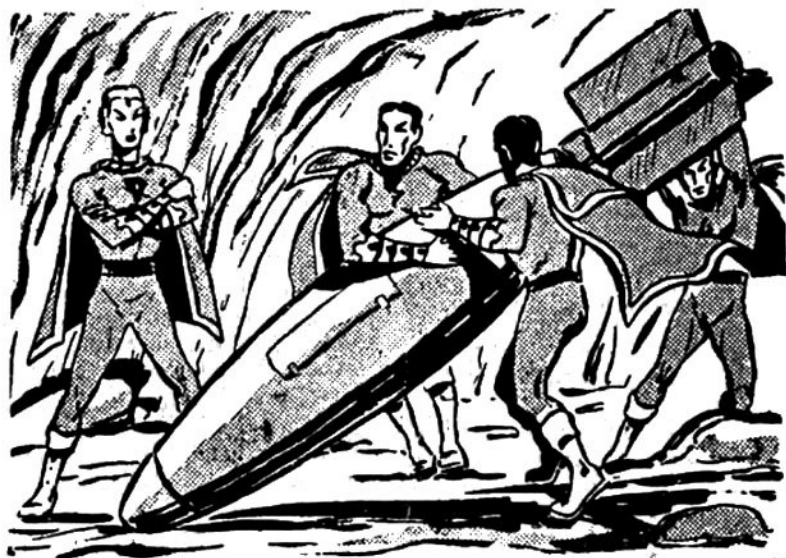
'Ο κόκκινος
προβολέας

ΜΑ ΔΕΝ κρατᾷ κανένα χαρτί. Κρατᾷ μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευή, που ἀρχίζει νὰ λειτουργῆ ἀφήνοντας ἕνα διαπεραστικό, ἀλλόκοτο βούϊσμα.

—Προδοσία!, φωνάζει ἡ

Καὶ ὁ 'Υπεράνθρωπος ρίχνεται πρὸς τὴ δόμβα καὶ τὴν ἀρπάζει.

Και οι 'Υπεράνθρωποι του Κακού τοποθέτησαν τη δόμβα στα Έγκατα του άστρου 'Οχάσαρ.

Ρεγκίνα. Κάτι μ'ας μαγειρεύουν! Τσακίστε τους!

Οι 'Υπεράνθρωποι του Κακού έτοιμάζονται να έπιτεθούν, μ'α δέν προλαβαίνουν. Ένα ίσχυρότατο, παράξενο, κόκκινο φώς λούζει τη βεράντα και όλους όσοι στέκονται σ' αυτή!

Είναι ό προβολέας, πού εΐχε στήσει ό 'Υπερέλληνας στην κορυφή του λόφου και πού άναψε μόλις άρχισε να λειτουργή ή μικροσκοπική συσκευή του Έλληνα!

Ό προβολέας αυτός — μι'ά νέα εφεύρεσι του Έλ Γ κ ρ έ κ ο — έξαπολύει από τό κόκκινο έκείνο φώς, πού έξοντώ-

νει τούς μυρμηγκάνθρωπους και πού κάνει τόσο κακό στους 'Υπεράνθρωπους του Κακού! Μ'ε τη διαφορά όμως ότι τώρα τό φώς αυτό είναι πολλαπλασιασμένο σε ποσότητα και σε ένταση!

Χτυπημένοι από τό κόκκινο φώς, οι 'Υπεράνθρωποι του Κακού ούρλιάζουν από άπώγνωσι και πόνο, σαν κολασμένες ψυχές, και σπρωγμένοι με δύναμη πέφτουν πάνω στον τοίχο τής βεράντας.

Θέλουν να φύγουν! Δοκιμάζουν να φύγουν, μ'α δέν μπορούν! Τό μυστηριώδες φώς του Έλ Γ κ ρ έ κ ο παραλύει τ'α μέλη τους, διαπερνάει τό

κορμί τους με άβάσταχτους πόνους, κάνει τὸ αἷμα τους νὰ κυκλοφορῆ με ἀφάνταστη γρηγοράδα μέσα στις ἀρτηρίες τους καὶ στὶς φλέβες τους καὶ ἀνεβάζει τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός τους σὲ 60 καὶ καὶ 70 βαθμούς!

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο δέ χάνει τὸν καιρὸ του.

— Ἐμπρός, παιδιά!, φωνάζει. Θὰ τοὺς σφυροκοπήσουμε με τὶς γροθιές μας, ὥσπου νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἐξάντλησι!

Ἀμέσως οἱ Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος πετοῦν ἀπὸ ἐπάνω τους τὰ ρούχα καὶ τὰ ἄλλα σύνεργα μεταμφιέσεώς τους καὶ παρουσιάζονται μπροστά στους Ἐχθρούς τοῦ Κόσμου με ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν Ὑπερανθρώπων.

Παρ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ νοιώθει ἡ Ρεγκίνα, τραυλίζει:

— Οἱ... οἱ Ὑπεράνθρωποι! Δέν... δέν πέθαναν! Δέν...

Δέν προλαβαίνει νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι της.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπιτίθενται καὶ οἱ γροθιές τους, με οὐθμὸ καὶ ταχύτητα πολυβόλων, σηκώνονται καὶ πέφτουν χαρίζοντας στους Ἐχθρούς τοῦ Κόσμου χτυπήματα, ποὺ κάνουν τὰ κόκκαλά τους νὰ τρίξουν καὶ τὰ κορμιά τους νὰ συσπώντα!

Ἡ Ρεγκίνα καὶ οἱ Δέκα θέλουν νὰ ἀντισταθοῦν, μὰ δέν μποροῦν.

Ὁ προβολέας ἀπὸ τὴν κο-

ρυφή τοῦ λόφου ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς λούζῃ ἀδυσώπητα με τὸ φῶς του, τὸ κόκκινο φῶς ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διασπᾷ τὸ αἷμα τους!

Δέν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ ἀπαντήσουν στὰ χτυπήματα τῶν Ὑπερανθρώπων!

Δέν μποροῦν νὰ συσπειρωθοῦν καὶ νὰ ἐκτιμαχθοῦν γιὰ νὰ ἀπογειωθοῦν καὶ νὰ ξεφύγουν πετώντας μακριά!

Καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι συνεχίζουν ἀλύπητα τὸ σφυροκόπημα, κάνοντας ἀκόμα μεγαλύτερη τὴν ἐξάντλησι καὶ ἀκόμα τρομερότερο τὸν κίνδυνο τῆς ἐξοντώσεώς τους!

— Νόμιζες λοιπὸν, Ρεγκίνα, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸ γρονθοκόπημα, νόμιζες ὅτι πεθάναμε, ἔ; Καὶ ἐτοίμαζες ἤσυχῃ μιὰ νέα ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Γῆς! Μιὰ ἐπίθεσι ποὺ θὰ ἐξώντωνε ὀλόκληρη τὴν Ἀνθρωπότητα! Καθὼς βλέπεις ὅμως, ἀντεστράφησαν οἱ ὄροι! Ἀντὶ ἐσὺ νὰ καταστρέψῃς ἐμᾶς, καταστρέψαμε ἐμεῖς τὸν ἐγκληματικὸ λαό σου! Καὶ σὲ λίγο, ὅταν θὰ ἔχουμε ἐξοντώσει καὶ σένα με τοὺς Δέκα, τότε ἡ Ἀνθρωπότης θὰ εἶναι πιὰ ἤσυχῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο ἐκ μέρους τοῦ πλανήτη σας! Γιατὶ ὁ Ποσειδῶνας, θὰ εἶναι τότε ἕνας ἔρημος, ἕνας ἀκατοίκητος πλανήτης, κατεστραμμένος ἀπὸ ἀτομικὲς δόμβες!

«Μαζί στο θάνατο!»

ΠΑΡ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί της, παρ' ὅλο πού νοιώθει νὰ πλησιάζει ὄλο καὶ πιὸ κοντὰ τῆς ὀ. θάνατος σὲ κάθε χτύπημα πού δέχεται, ἡ Ρεγκίνα βρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀπαντήσῃ:

— Σὲ μισῶ, Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Σὲ μισῶ! Ἐμπόδιες, ἐσύ κι' ὁ ἄτιμος Ἑλληνας καὶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι, ἐμπόδισατε τὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων μου ἐξεντώσατε ὀλόκληρη τὴ φυλὴ μου, καταστρέψατε τὶς πόλεις μου, γκρεμίσατε τὰ ἔργα στάσιά μου καὶ τώρα ἐξοντώνετε καὶ μένα τὴν ἴδια καὶ τοὺς Δέκα συντρόφους μου! Ὑπεράνθρωποι! Ἀκούστε μὲ προσοχὴ τὰ λόγια μου! Ἄν δὲν μὲ σκοτώσετε, ἂν ξεφύγω αὐτὴ τὴ φορὰ ζωντανὴ ἀπὸ τὰ νέρια σας, θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ ἐκδικηθῶ σκληρά! Θὰ ἐξοντώσω τὴν Ἀνθρωπότητα! Θὰ ρίξω στὴ Γῆ βόμβες ἑκατὸ φορές πιὸ δυνατὲς ἀπὸ τὶς δικές σας! Θὰ ἐξαφανίσω κάθε ἴχνος ζωῆς πάνω στὸν πλανήτη σας! Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ! Σὰς μισῶ.

Ὅσο μιλάει, ὅσο δέχεται ὄλο καὶ πιὸ τρομερὰ χτυπήματα, ἔσο τὸ κόκκινο φῶς τοῦ προβλεῶς τῆς διασπᾶει τὸ αἷμα, ὅσο πλησιάζει ὄλο καὶ πιὸ πολὺ στὸ θάνατο, τόσο ἡ φωνὴ της γίνεται πιὸ διαπεραστικὴ καὶ πιὸ μανιασμένη.

— Θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ ἐκδικηθῶ!

Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀγωνίζεσαι γιὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα, γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Δίκαιο!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

— Τὸ μῖσος δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα, Ρεγκίνα, λέει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ μῖσος δὲ δίνει ποτὲ τὴ νίκη! Ἐμεῖς, ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴ στιγμή πού σὰς ἐξοντώνουμε, δὲ νοιώθουμε μῖσος ἐναντίον σας! Νοιώθουμε θυμὸ ἐναντίον σας καὶ ἀπέχθεια, ἀλλὰ ὄχι μῖσος! Δὲ σὰς σκοτώνουμε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουμε μιὰ ἐπιθυμία ἐκδικήσεως, ἀλλὰ γιὰτὶ ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰ ἐγκληματικά σας χέρια! Ἔστε κακοῦργοι καὶ πρέπει νὰ πεθάνετε!

— Θὰ πεθάνουμε!, λέει ἡ Ρεγκίνα μὲ φωνὴ πού μοιάζει μὲ οὐρλιαχτὸ ζώου. Θὰ πεθάνουμε! Ἄν δὲν πεθάνουμε ὁμῶς... ἀλλοίμονο σὲ σὰς καὶ στοὺς ἀνθρώπους! Θὰ σὰς συντρίψω!

Εἶναι ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο τῆς βεράντας μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα στὰ πλευρά της, ἀνίκανη νὰ τὰ σηκώσῃ γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὰ χτυπήματα!

Ἡ τιμιότης, ἡ εὐθύτης, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Δίκαιο, πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἀναγνώστου τοῦ «Ἑπερανθρώπου».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἐνα κοκκινωπὸ σύννεφο σκεπάζει σιγά-σιγά τὴν ὄρασί της. Εἶναι τὸ σύννεφο τοῦ θανάτου, ποὺ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ πυκνὸ σὲ κάθε στιγμή ποὺ περνάει!

Γύρω της, οἱ σύντροφοὶ της βρίσκονται στὴν ἴδια κατάσταση. Μένουν ἀκίνητοι, μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, καὶ δέχονται τὰ χτυπήματα μοιρολατρικὰ, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε τὴ δύναμι οὔτε τὸ κουράγιο νὰ ἀντιδράσουν!

Λίγο ἀκόμα, λίγες στιγμὲς ἢ λίγα λεπτὰ ἀκόμα καὶ ὁ κόσμος θὰ ἔχη ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς τρομερώτερους ἐχθρούς, ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτέ!

Λίγο ἀκόμα, καὶ ἡ Ρεγκίνα, ἡ σατανικὴ βασίλισσα τοῦ πλανήτη Ποσειδῶνα, καὶ οἱ Δέκα Ἑπερανθρώποι τοῦ Κακοῦ, δὲ θὰ ὑπάρχουν πιά!

Λίγο ἀκόμα, καὶ τὸ γέλιο τῆς ξεγνοιασιάς θὰ ξαναγυρῆ στὰ πικραμένα χεῖλη τῶν βασανισμένων ἀνθρώπων, πὺν ὦρα μὲ τὴν ὦρα, μέρα μὲ τὴ μέρα, περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ ξανάρθουν πρὸς τρομεροὶ οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ποὺ δὲν μπορούσε νὰ προβλέψῃ κανεὶς. Κἀτι ἀφάνταστο καὶ τρομακτικὸ, ἀλλόκοτο καὶ ἀνατριχιαστικὸ, μυστηριώδες καὶ ἀπερίγραπτο.

Καθὼς ἔχει κολλημένη τὴν πλάτη της στὸν τοῖχο, ἡ Ρεγκίνα καταφέρνει —ἐπειτα ἀπὸ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες — νὰ σηκώσῃ τὸ ἕνα της χέρι.

Τὸ σηκώνει κρατώντας τὸ κολλητὰ στὸν τοῖχο, ὥσπου φτάνει σ' ἕνα σημεῖο ὅπου μιὰ μικρὴ προεξοχὴ γυαλίζει σὰν κουμπὶ.

Τὸ δάχτυλό της ἀκουμπάει στὸ κουμπὶ καὶ τὸ πιέζει.

Ἀκούγεται ἕνας σιγανὸς κρότος, ποὺ χάνεται μέσα στοὺς κρότους τῆς μάχης καὶ στὰ βογγητὰ τῶν Ἑπερανθρώπων τοῦ Κακοῦ.

Ἐνα μικρὸ συρτάρι βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο. Μέσα του διακρίνεται ἕνα ὄλοστρόγγυλο, γυαλιστερό, μικρὸ, πράσινο ἀντικείμενο, σὰν ἕνα τόπι.

Τὰ δάχτυλα τῆς Ρεγκίνας κλείνονται γύρω του, τὸ σφίγγουν καὶ τὸ σηκώνουν. Τὸ βγάζουν ἀπὸ τὸ συρτάρι.

Ἡ φωνὴ τῆς Βασίλισσας τῶν Δέκα ἀκούγεται διαπεραστικὴ:

— Χτυπάτε! Χτυπάτε, Ἑπερανθρώποι! Θὰ πεθάνουμε! Ἄλλὰ θὰ πεθάνουμε καὶ σεῖς! Μαζὶ θὰ συναντήσουμε τὸ θάνατο! Εἶναι τόση ἡ... ἀγάπη μου γιὰ σᾶς, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀποχωρι-

στῶ! Θὰ πεθάνουμε ὅλοι μα-
ζί!

Μὲ δυσκολία, σφίγγοντας
τὰ δόντια τῆς γιὰ νὰ μὴν ξε-
φωνίση ἀπὸ τὸν πόνο, ἡ Ρεγ-
κίνα σηκώνει τὸ χέρι τῆς καὶ
ρίχνει χάμω τὸ στρογγυλὸ
πράσινο ἀντικείμενο.

Μόλις ἀγγίζει τὸ ἔδαφος,
ἡ πράσινη σφαῖρα σπάζει.

Μιά ἐκτυφλωτικὴ λάμψη,
μιὰ πράσινη ἰσχυρότατη ἀν-
ταύγεια ξεπηδαίει ἀπὸ τὴ
σφαῖρα!

Ἐνα πράσινο φῶς, πὺ τυ-
λίγει τοὺς ἥρωές μας καὶ τοὺς
Ἵπερανθρώπους τοῦ Κακοῦ,
καὶ πὺ μεταδίδεται σὲ πολὺ
μεγάλῃ ἀπόστασι γύρω ἀπὸ
τὸ παλάτι τῆς Ρεγκίνας.

Ὁ κόκκινος προβολέας πά-
νω στὸ λόφο τρεμπαίζει καὶ
σβήνει.

Οἱ Ἵπεράνθρωποι — τοῦ
Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ — ἀφή-
νουν ὑπόκωφα βογγητὰ πό-
νου. Φέρνουν τὰ χέρια τους
στὸ στήθος τους, συσπῶνται
φριχτὰ, περιστρέφονται γύρω
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ σω-
ριάζονται χάμω ἕνας - ἕνας:

Μένουν ἐκεῖ, ξαπλωμένοι
χάμω, ἀσάλευτοι, μὲ τὰ πρό-
σωπά τους πρασινόχλωμα,
σὰν νεκροί!

Γύρω, ἐπάνω στὸν πλανήτη
Ποσειδῶνα, εἶναι ἀπλωμένη
μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία, σὰν νὰ
βρίσκεται κανεὶς σ' ἕνα ἀπέ-
ραντο νεκροταφεῖο!

Τοὺς πεσμένους Ἵπεραν-
θρώπους καὶ τοὺς Ἐχθροὺς
τοῦ Κόσμου, ἐξακαλουθεῖ νὰ
φωτίζῃ ἡ ἀλλάοκτη πράσινη
ἀνταύγεια τοῦ θανάτου, πὺ
πλαιμέται σὰν ὀμίχλη στὸν ἄ-
έρα!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἐπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ἵπερανθρώπου».

ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΙ ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ; ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΙ
Η ΡΕΓΚΙΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΚΑ; Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΝΤΑΥΓΕΙΑ
ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΣΚΟΤΩΣΕΙ; ΣΤΑ ΑΓΩΝΙΩΔΗ ΑΥΤΑ Ε-
ΡΩΤΗΜΑΤΑ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΣΤΟ Ε-
ΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

<p>1) 'Υπεράνθρωπε S.O.S 'Η
Γῆ κινδυνεύει!</p> <p>2) Οἱ τερατάνθρωποι ἐδικόθη-
ται.</p> <p>3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ἰπταμένων
Δίσκων.</p> <p>4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.</p> <p>5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.</p> <p>6) Οἱ 'Υπ' ἀνθρώποι ἐξοντώ-
νονται</p> <p>7) Σύγκρουσις Γιγάντων</p> <p>8) 'Ο Μαύρος Θεὸς Θανατώνει.</p> <p>9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ 'Υ-
περανθρώπου.</p> <p>10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ</p> <p>11) Οἱ 'Ἄστοι ἐφορμούν!</p> <p>12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου</p> <p>13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν</p> <p>14) 'Ο προδότης παγιδεύεται</p> <p>15) 'Ο Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!</p> <p>16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.</p> <p>17) 'Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ 'Υ-
περανθρώπου.</p> <p>18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυτοῦ</p> <p>19) 'Ο 'Ἀρχων τοῦ Κόσμου</p> <p>20) 'Ο Τοῦμος τῶν 'Οκεανῶν</p> <p>22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
'Ελέφαντα</p> <p>23) 'Η 'Ἀστραπή ἐπιτίθεται</p> <p>24) Στὴν Ἀγκυλιὰ 'Εσπετῶν</p> <p>25) Σατοῦρ, ὁ Μαύρος 'Υπεράν-
θρωπος</p> <p>26) 'Ο Πόλεμος τῶν 'Ἀστρων</p> <p>27) 'Υπεράνθρωπος ἐναντίον 'Υ-
περανθρώπων</p> <p>28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων</p> <p>29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύ-
ρου 'Υπεροσυνθρώπου</p> <p>30) 'Η Προδοσία τοῦ Κεραυτοῦ</p> <p>31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι</p> | <p>32) Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου</p> <p>33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος</p> <p>34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς</p> <p>35) Ζωντανὴ Παγίδα</p> <p>36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν</p> <p>37) 'Ο 'Αόρατος 'Ἀνθρωπος</p> <p>38) 'Ο Πράσινος Τρόμος</p> <p>39) Τὰ 'Οντα τοῦ 'Ολέθρου</p> <p>40) Οἱ Μαύροι 'Εωσφόροι.</p> <p>41) 'Ο Θάνατος τοῦ Φάουστ</p> <p>42) 'Η Γροθιά τοῦ 'Ελληνα</p> <p>43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης</p> <p>44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.</p> <p>45) 'Η Φάουστα ἐδικεῖται</p> <p>46) 'Ο 'Εγθρὸς τοῦ Κόσμου</p> <p>47) 'Η 'Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ</p> <p>48) 'Η Γιγαντομα χία.</p> <p>49) 'Ο Γάμος τοῦ 'Ελ Γκρέκο</p> <p>50) 'Η Βελόνα τῆς Μάγισσας</p> <p>51) 'Η φλεγόμενη Λίμνη</p> <p>52) 'Υπερέλληνας</p> <p>53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάθρωπος</p> <p>54) Στὴν Κοιλιάδα τῶν Τεράτων</p> <p>55) Δαυτὸ καὶ Γολιάθ</p> <p>56) Τοῦμος, ἡ Θεὰ τοῦ Πλήθους</p> <p>57) Σεζάμ, ὁ ἀόρατος Μάγος</p> <p>58) Νυσκά, ἡ θεὰ τοῦ Καλοῦ.</p> <p>59) Τὸ γκρέμισμα τῶν κολοσσῶν.</p> <p>60) Οἱ 'Ἀτσάλινοι Δαίμονες.</p> <p>61) 'Η ἀπαγωγή τῆς 'Ἀστραπῆς.</p> <p>62) 'Ο πύργος τοῦ Μαύρου Πάν-
θηρα.</p> <p>63) 'Ο Πύρινος Δράκος.</p> <p>64) 'Ο Τρόμος ἐπιστρέφει.</p> <p>65) 'Ο 'Ελευθερωτῆς.</p> <p>66) Αἰγυμάλωτοι τοῦ 'Ολέθρου.</p> <p>67) Οἱ 'Εξώκοσμοι συντρίβονται.</p> <p>68) 'Ο 'Αἴλος.</p> <p>69) Μαργαριτάρη τῆς Συμφορᾶς</p> <p>70) 'Ο 'Ακαταμάχητος.</p> <p>71) 'Ο 'Υπερέλληνας τιμωρεῖ!</p> <p>72) Ρεγκίνα Βασίλισσα τῶν Δέκα</p> |
|---|--|

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «'Υπερανθρώπου» ἔχει καθῆκον
— τιμητικὸ καθῆκον — νὰ φέρη στὸ περιοδικὸ καινούργιους
ἀναγνώστες, καινούργιους ὁπαδοὺς τοῦ μεγάλου
συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου», τὸ

≡|76|≡

εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγωνιώδη τεύχη, πού ἔχετε διαβάσει ποτέ. Στὸ τεύχος αὐτό, πού ἔχει τὸν τίτλο

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

ὁ τρελλὸς Κοντοστούπης συναντᾷ τοὺς «νεκροὺς» φίλους του καὶ ἡ ἀγανάκτησι, ἡ λύπη, ἡ ἀπόγνωσι, ὁ θυμὸς καὶ ἡ πίκρα, πού δοκιμάζει, κάνουν τὴν τρέλλα του νὰ ἐξατμιστῇ!

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

Νέοι ἥρωισμοί, νέες περιπέτειες, νέες γιγαντομαχίες, νέα σπαρταριστὰ ἐπεισόδια μὲ τὸν Κοντοστούπη, νέες συναρπαστικὲς στροφές στὴν ἀσύγκριτη καὶ συγκλονιστικὴ ἱστορία τῶν Ὑπερανθρώπων.

Οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου κάνουν μιὰ νέα ἀπόπειρα νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἀνθρωπότητα, νὰ ἐξοντώσουν κάθε ζωὴ στὸν πλανήτη μας, νὰ ἐκμηδενίσουν τοὺς ἥρώες μας. Μὰ τὸ χέρι τῶν Προστατῶν τοῦ Κόσμου ἀπλώνεται μιὰ φορὰ ἀκόμα γιὰ νὰ δάλῃ φραγμὸ στὰ ἐγκλήματά τους!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 10ος — Άριθ. τεύχους 75 — Δραχ. 2
Γραφεία: δδς Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συμβρομαί έσωτερικού:		Συμβρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έτησία	Δολλαδία 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι άναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι άναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί άναγκαζόμαστε να τα πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι έπιταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

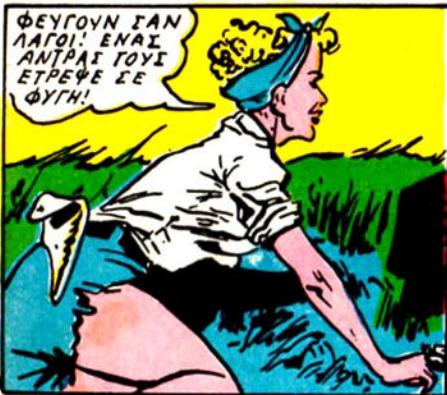
Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

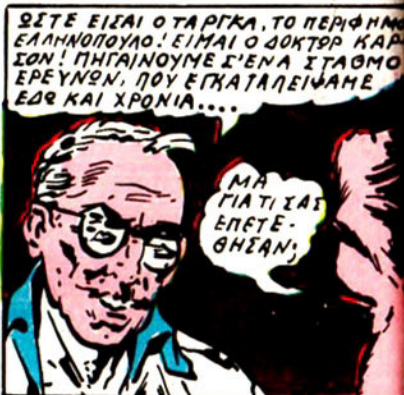
ΝΑ, ΠΑΛΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ!
ΚΑΚΟΥΡΓΕ!

ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΣΚΟΡΠΙΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΙΚΟΒΗΤΟΙ, ΚΑΘΩΣ ΟΤΑΡΓΚ ΔΩΣΗΓΕΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥΣ!

ΦΕΥΓΟΥΝ ΣΑΝ ΛΑΓΟΙ! ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ ΤΟΥΣ ΕΤΡΕΦΕ ΣΕ ΦΥΓΗ!

ΩΣΤΕ ΕΙΣΑΙ Ο ΤΑΡΓΚΑ, ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΡΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ! ΕΙΜΑΙ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΡΥΣΩΝ! ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ Σ' ΕΝΑ ΣΤΑΘΜΟ ΕΡΕΥΝΩΝ, ΠΟΥ ΕΚΚΑΤΑΛΕΙΨΑΜΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ...

ΜΑ ΓΙΑΤΙ ΣΑΣ ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ;

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ, ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΣΙΝΗ ΛΙΜΝΗ, ΟΠΟΥ ΦΥΤΡΩΝΟΥΝ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΥΤΑ...

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΟ. ΚΕΣΛΕΡ!

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕ ΙΣΜΑΝ! ΒΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΝ ΟΤΙ ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΜΑΡΚΕΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΦΥΤΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ.

ΝΑΙ, ΚΕΣΛΕΡ! ΣΤΕΛΝΟΥΜΕ ΤΑ ΜΑΡΚΕΤΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ, ΚΑΙ ΘΗΣΑΥΡΙΖΟΥΜΕ!

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ